

ÎNTRE VECHI ȘI NOU

prof. Alexandru Constantinescu,
directorul CNSHB

În primul an din cel de-al doilea secol de existență, școala noastră continuă să-și configureze un contur ferm în peisajul marilor colegii, o culoare (mov) a performanței, vigoarea revitalizată a tradiției, conștiința valorii, liniștea lucrului bine zidit, deschiderea activă europeană. În acest moment, e bine să reflectăm cu sinceritate și recunoștință asupra traseului și profilului pe care l-a parcurs și îmbrăcat școala de-a lungul veacului trecut, în speranța că cei ce ne vor urma nu-și vor renega niciodată perioadele de diferite culori, uneori hulite prea lejer și de unii și de alții, ce vremelnic mai mult vorbesc decât scriu.

Astfel, perioada comunistă, cu accent vizibil pe sectorul real-ingineresc și cu o paletă umanistă firavă, îngrădită ideologic, s-a manifestat în zona de intersecție a societății „multilateral dezvoltate”, în zona tehnologică de organizare și funcționare a unei economii industrializate pe „orizontală” și pe „verticală”. S-a cerut „imperios” mână de lucru cu calificare excelentă pentru marile „platforme” industriale și școala noastră s-a conformat, absolvenții excelând în domenii de înaltă tehnologie prin „performanță profesională” și „inovație tehnică”. Profesorii de științe exacte, inginerii școlii, și-au făcut datoria

cu talent pedagogic, dublată de credința sinceră că valorifică „cel mai de preț capital”: omul. Evident că toate acestea s-au făcut în detrimentul unei educații pentru comunicare plurilingvistică, al artei negocierii și debateului, al cunoașterii și sensibilității artistice, al dezvoltării unor personalități cu abilități și competențe de expansiune europeană.

Mai grav, s-a accentuat ceea ce unii numesc „timiditate de exprimare existențială” a românilor dintotdeauna. Ceea ce în sistemul socialist a funcționat excelent, după '89 s-a manifestat ca o slăbiciune fatală pentru economia românească, în special,

care, și din aceste considerente, s-a prăbușit spectacular. Am asistat neputincioși (iar tipic românesc) la o extincție aproape totală a ceea ce aveam mai consistent, mai viabil, mai performant: o industrie („pe jumătate competitivă”) și, mai ales, o resursă umană uluitoare, apreciată și simultan decimată de „concurența” vest-exterioară.

S-au căutat soluții momentane și... „monumentale” (v. Caragiale) pentru schimbarea paradigmei sistemului de educație națională, prin focalizarea interesului educațional (și al educabililor) pe zona tehnologiei, a informaticii, a comunicării, și cabrarea „corectă” europeană a plurilingvistului, aseasonată cu tehnicile exprimării libere a personalității, chiar și prin potențarea sentimentelor religioase. Și toate acestea într-un ritm și cu o intensitate de tip „liniar”, în contrasens cu prăbușirea exponențială a industriei și agriculturii, singurele sustenabile pe termen mediu, creatoare de produse, de valoare, cu al căror preț se puteau susține material și uman

modificările de viziune (și previziune) ale societății, pe termen lung.

Pe scurt, a fost, din nou, pentru a câta oară, sacrificată o generație (40 de ani), o întreagă societate s-a lichefiat sau s-a autoexilat atât în interior, cât și în afară.

Se încearcă timid (tipic nouă), copilăresc chiar, o re-naștere națională sub „umbrela” europeană și a NATO (când ne referim la modalitățile „copilărești” de resuscitare a vitalității noastre, avem în vedere strict clasa politică actuală, o pleiadă de „voci” care trăiesc, conceptualizează și, mai ales, consumă într-un paralelism aproape geometric cu majoritatea tăcută, mămăligoasă, respinsă a populației). Ne cerem scuze pentru patetismul prozaic pe care l-am insuflat („butonat”) în aceste cuvinte fără discernere.

Recent, în cadrul unui consiliu profesoral al școlii, am fost martor la o re-suscitare, aproape explicită, a „patosului proletar” din considerațiile prezentate anterior, și anume: polarizarea cadrelor

didactice, prin exponenții lor, în cei „nostalgici” fostului sistem de învățământ (pro tehnicii) și promotorii integrării lingvistice, culturale, civilizaționale europene și nu numai. Problema ridicată în dezbatere era una fără miză, decât cel mult locală, dar ce m-a frapat a fost intervenția aproape virulentă (mult și dureros interiorizată) a unor colegi care au văzut, în predarea intensivă a limbilor străine, un handicap în dezvoltarea componentei științifice (vezi congresele P.C.R.) a elevilor și, implicit, a școlii.

Dorind să mă detașez cumva de cele întâmplante (consumate), voi încerca să actualizez această problematică în contextul școlii noastre și în cel mai larg al învățământului românesc modern. Astfel, Spiru Haret a fost cel care, plecând de la o analiză pertinentă a învățământului de la mijlocul secolului al XIX-lea din Țările Românești, a simțit nevoia urgentă (în condițiile imperativului unui stat modern european), de a introduce

în curricula paradigma educației științifice, practice și aplicative, care presupunea studii disciplinelor matematice, fizico-chimice, ceea ce a și făcut din postura de Ministru al Instrucțiunii Publice (așa cum îi stă bine unui matematician practicant). Prin urmare, alături de secțiunea umanistă, a apărut și cea reală, subsumând științele naturii. Prin aceasta, Spiru Haret a construit un eșafodaj necesar pentru dezvoltarea incipientă a societății industriale. Acest tip nou de școală îl regăsim exemplificat emblematic în construcția și parcursul liceului nostru de la înființare (1913) până astăzi.

Astfel, la nici 10 ani de la înființarea școlii, regăsim între absolvenți pe academicienii Grigore Moisil și Nicolae Teodorescu („stâlpi“ ai Societății de Matematică din România și ai „Gazetei Matematice“, pe întinderea a cincizeci de ani de existență a acestor instituții de amploare europeană), debutanți cu note, articole și probleme de matematică în revista liceului, „Vlăstarul“ (alături de o pleiadă întregă de elevi ai secției reale, autori ai

unor materiale consistente de matematică, fizică, chimie, biologie, astronomie etc.). Preocupări pentru domeniul științelor (teoretic și aplicativ) se regăsesc în revista noastră în perioada „revoluției industriale“ (deceniile VII, VIII ale secolului trecut).

Sperăm ca în noua ediție a „Vlăstarului“, pe lângă articolele și notele de matematică, să-și facă apariția și celelalte domenii de interes pentru elevii de la profilul real.

Și, totuși, liceul nostru (concomitent, și revista lui) a intrat în conștiința și respectul intelectualității românești prin personalitățile umaniste de excepție, precum: Mircea Eliade, Constantin Noica, Nicolae Steinhardt, Alexandru Paleologu, Octavian Paler, Dinu Pillat, Arșavir Acterian, Dan A. Lăzărescu, Petru Creția, cu puține excepții debutanți în revista școlii. Numai prin simpla enumerare făcută și am dat dovada uriașei contribuții aduse de Liceul „Spiru Haret“ școlii și vieții academice, științifice și spirituale din România, cu un aport consubstanțial în spațiul civilizațional

european.

Pentru a completa cu o imagine sugestivă și emblematică dualitatea uman-real ce caracterizează trăirea și posteritatea școlii „Spiru Haret“, trebuie să evocăm pe cei trei frați Ciorănescu: Ioan Ciorănescu (absolvent, promoția 1922), poet de o sensibilitate cucernică și trăitoare, dispărut prematur, Nicolae Ciorănescu (absolvent în 1924), matematician, profesor universitar al Politehnicii București, și Alexandru Ciorănescu (absolvent în 1929), Doctor în Litere la Sorbona, enciclopedist, comparatist, lingvist, etimolog, istoric, prozator, dramaturg, diplomat.

Așadar, revenind la tema priorității „Realului“ în fața „Umanului“, problema învățării intensive a unei limbi străine (oricare ar fi ea) nu reprezintă o abdicare de la parcursul și venirea (menirea) acestei școli. Ceea ce contează la ora actuală, reprezentând un imperativ, este definirea clară a unei viziuni, ancorate în viitor, pentru ambele profiluri.

COLEGIUL NAȚIONAL „SPIRU HARET“

ZIUA ABSOLVENTULUI

12 DECEMBRIE 2014

- *Învățământul, ca să fie desăvârșit, trebuie să se îngrijească*
- *nu numai a cultiva spiritul, înavușindu-l cu cunoștințe multe, dar a*
- *cultiva și inima, a forma caracterul, a face, în fine, ceea ce se numește*
- *educațiunea tinerimei. (Spiru Haret)*

prof. Mihaela Zoicaș

Ca în fiecare an, pe data de 12 decembrie, Colegiul Național „Spiru Haret“ celebrează ziua patronului spiritual al școlii: Sfântul Spiridon. Aceasta se înscrie pe linia unei tradiții păstrate cu sfințenie de-a lungul vremii. Astfel, în anul 1932, un elev al liceului, I. Fruhn, consemna în paginile revistei „Vlăstarul“:

Liceul nostru obișnuiește ca, în fiecare an, cu ocazia sărbătoririi patronului lui, Spiru Haret, să dea o serbare, la care participă elevii din toate clasele. Acest festival, totdeauna cu un bogat și variat program, e un fel de oglindă a activității liceului și-n special a silinței și bunăvoinței elevilor, deoarece reușita serbării e în funcție de modul cum au înțeles să-și facă datoria. Pe lângă aceasta, tradiționala noastră serbare mai are și un alt rol: consolidarea legăturii sufletești dintre școală și părinți, elevi și absolvenți.

În vechea și buna tradiție a liceului nostru, foști dascăli ai școlii, absolvenți mai tineri și mai puțin tineri, elevi și profesori de azi s-au reîntâlnit, într-o emoție nostalgică a evocărilor și exuberanța clipei tinere, pentru a arunca încă o punte între a fost odată și va fi

și mâine. Invitații care au onorat, prin prezența lor, seria manifestărilor cultural-artistice au fost domnii: MARCEL PETRIȘOR, scriitor, fost profesor de limba franceză la CNSH, BRUNO GHEORGHIEVICI, absolvent al Liceului „Spiru Haret“, promoția 1966, FILIP IORGA, istoric, absolvent al Liceului „Spiru Haret“ și MIRCEA GHEORDUNESCU, fost profesor de fizică al școlii.

În acest an, programul a fost întocmit de doamna profesoară Mihaela Zoicaș, cu sprijinul domnului director Alexandru Constantinescu, al doamnei directoare adjuncte, Petronia Dumitrescu, al responsabililor de catedră, al doamnei secretare

Lucreția Ciobanu și al doamnei administrator Veronica Diaconu.

Dimineața, între orele 8.00 - 9.00, elevi și profesori ai Colegiului Național „Spiru Haret“ au participat la oficierea unei slujbe religioase de către Preacucernicul Părinte Sandu Alin. A fost depusă apoi o coroană de flori la mormântul lui Spiru Haret din cimitirul Bellu.

Întorșilalliceu, privirile tuturor s-au îndreptat spre minunatele creații ale elevilor din București și din țară, expuse în cadrul concursului de creație și interpretare artistică SPIR ART. Tema ediției (a XI-a) a fost 555 *Nuanțe* și *Tomuri*, iar doamnele profesoare Sanda Amarandei și Mariana Comăniță au vegheat asupra bunei organizări a competiției.

„Ziua Absolventului“ a fost sărbătorită și prin alte activități organizate la nivelul comisiilor metodice.

În jurul orei 9.30, sub coordonarea prof. Monica Fluțar (catedra de geografie), elevi din clasele a XI-a au susținut o dezbatere-concurs intitulată „Educația pentru mediu – educație pentru viață“. În același timp, în sala 15, spiriții din clasa a IX-a E au avut ocazia de a realiza proiecte și referate în PowerPoint, reunite sub titlul „De viaje por las ciudades de Espana“, îndrumător fiind prof. Nicoleta Țițeica (catedra de limbi străine-spaniolă).

Elevii claselor a V-a și a VII-a au participat la o activitate în limba engleză numită „Winter Tales“ (profesori coordonatori: Diana Tivdă și Dana Sburlan). În cabinetul de limbi străine, elevi din clasele: a IX-a B, a IX-a D și a X-a B, au fost implicați într-un antrenament concurs de cultură generală, „Best Of Britain“, sub îndrumarea domnilor profesori Dorina Enciu (limba engleză) și Florin Vlăsceanu (matematică). Concomitent, în Sala Noica, sub coordonarea doamnei profesor Simona Mitroi, a avut loc un concert de colinde în limba germană, participând elevi din clasele a VI-a și a VIII-a.

În jurul orei 10.00, elevi ai claselor a XI-a G, H și a XII-a E au realizat materiale în ppt, cu

titlul „Tradiții festive în spațiul germanofon“ (coordonator: prof. Luminița Stoian-germană). Simultan, elevii clasei a IX-a A, îndrumați de doamna profesor Ana Durac (limba engleză), au participat la un concurs intitulat „Viața și activitatea lui Spiru Haret“ (sala 19).

Doamnele profesoare de biologie (Sița Oaie, Vera Călin și Claudia Moga) au făcut posibilă întâlnirea spiriștilor din clasele a XII-a F, a XI-a C și a VII-a cu absolvenți ai liceului, acum studenți la Medicină: Cezara Ioan, Anca Dumitrache și Cristiana Popescu, în cadrul unei activități intitulate „Punte peste timp“. Pe de altă parte, în laboratorul de chimie, elevi din clasele a IX-a D,E, a X-a D, a XI-a D,E au realizat „experimente magice“, sub supravegherea doamnelor profesoare Monica Mușat și Mariana Moga.

La ora 10.30, elevii claselor a V-a și a VII-a au interpretat diferite roluri în trei scenete: „Dumnezeu versus știință“, „Moș Nicolae și fetele sărace“ și „Sorcovitul voluntar“, regia aparținând doamnei profesor Ioana Coman (religie). Momentul a culminat cu interpretarea unor colinde.

Peste aproximativ o jumătate de oră, în aproape fiecare colțisor al liceului se desfășura câte o activitate. Spre exemplu, elevi din clasele a XI-a și a XII-a, sub coordonarea domnului profesor Valentin Croitoru (fizică), au dezbătut aspecte privind dispersia luminii, spectre atomice. În cadrul acestei dezbateri, au intervenit cu observații domnii profesori Nicolae Nuțu și Petronia Dumitrescu.

O activitate care a îmbinat literatura (recitare: „La légende de la pierre Améthyste“), teatrul (dramatizare: „Les couleurs de l'arc-en-ciel“) și muzica (jazz: „Améthyste de Pierre Lescault“) a fost cea organizată de doamna profesor Mihaela Zoicaș, elevi din clasele a X-a H, a XI-a F și a XII-a G având astfel oportunitatea de a-și demonstra aptitudinile artistice.

Profesorii catedrei de informatică

(Daniela Soare, Antonica Mocanu, Ioana Cosma, Nicolae Stănescu, Marin Bogdan) au implicat spiriști din clasele a V-a, a VI-a, a VII-a, a IX-a A,D în realizarea unei expoziții de postere, pliante și felicitări (în laboratoarele de informatică 3 și 4). În același timp, doamna profesoară Iolanda Popescu (matematică) a supravegheat desfășurarea unui concurs extrem de interesant, intitulat „Spirala Spiru- concurs în culorile curcubeului“, care a pus la încercare perspicacitatea elevilor din clasele a XI-a B,C și a V-a.

Așa cum ne-au obișnuit în ultimii ani, doamnele profesoare de limba și literatura română (Ioana Dumitru, Angela Turculeț, Liana Hera, Victorița Mihalcea) au implicat elevi din clasele a IX-a B,C,E,F,H, a X-a A, a XI-a G în activități al căror scop a fost acela de a omagia unii absolvenți de notorietate ai CNSHB. Astfel, titlul activităților: „Elogiu adus marelui spirist Mircea Eliade“, „Motivul teatrului în opera lui Mircea Eliade sub semnul eternei reîntoarceri“ și „Spiriștii pe urmele spectacolului eliadesc – Frânturi de experiență trecută și actuală sau Speriștii în oglindă“ (joc de rol) este mai mult decât relevant. Doamna profesoară Angelica Vlaicu a coordonat activitatea

elevilor de clasa a VIII-a, „Călătorie în timp – creații literare“, iar doamna profesoară Ștefania Ciobanu i-a antrenat pe cei mici, din clasa a V-a, într-un concurs literar.

Concomitent, o competiție de management antreprenorial simulat pe computer, asistată de consultanții de la Junior Achievement Romania s-a desfășurat într-unul din laboratoarele de informatică, avându-i protagoniști pe elevii claselor a X-a și a XI-a, sub îndrumarea prof. Georgeta Georgescu (catedra disciplinelor socio-umane). În jurul orei 12.45, doamna profesor Cristina Ștefan (discipline socio-umane) a coordonat activitatea elevilor din clasele a IX-a FG, a X-a F și a XI-a H, ce a avut ca subiect Educația pentru Drepturile Omului și ale Copilului. Au fost prezentate conducerile unui sondaj de opinie, realizat în perioada 3-14 noiembrie 2014, și a fost supusă dezbaterii necesitatea

de a respecta drepturile omului. Invitatul special a fost dl. Adrian Bulgaru, cercetător la Institutul Român pentru Drepturile Omului.

Un alt concurs, ce a presupus confruntarea pe teme de informatică, organizat de domnii profesori: Nicolae Stănescu, Antonica Mocanu, Daniela Soare și Ioana Cosma, și desfășurat în Laboratorul de

informatic 3, a implicat elevi din clasele a XI-a D și a XI-a A.

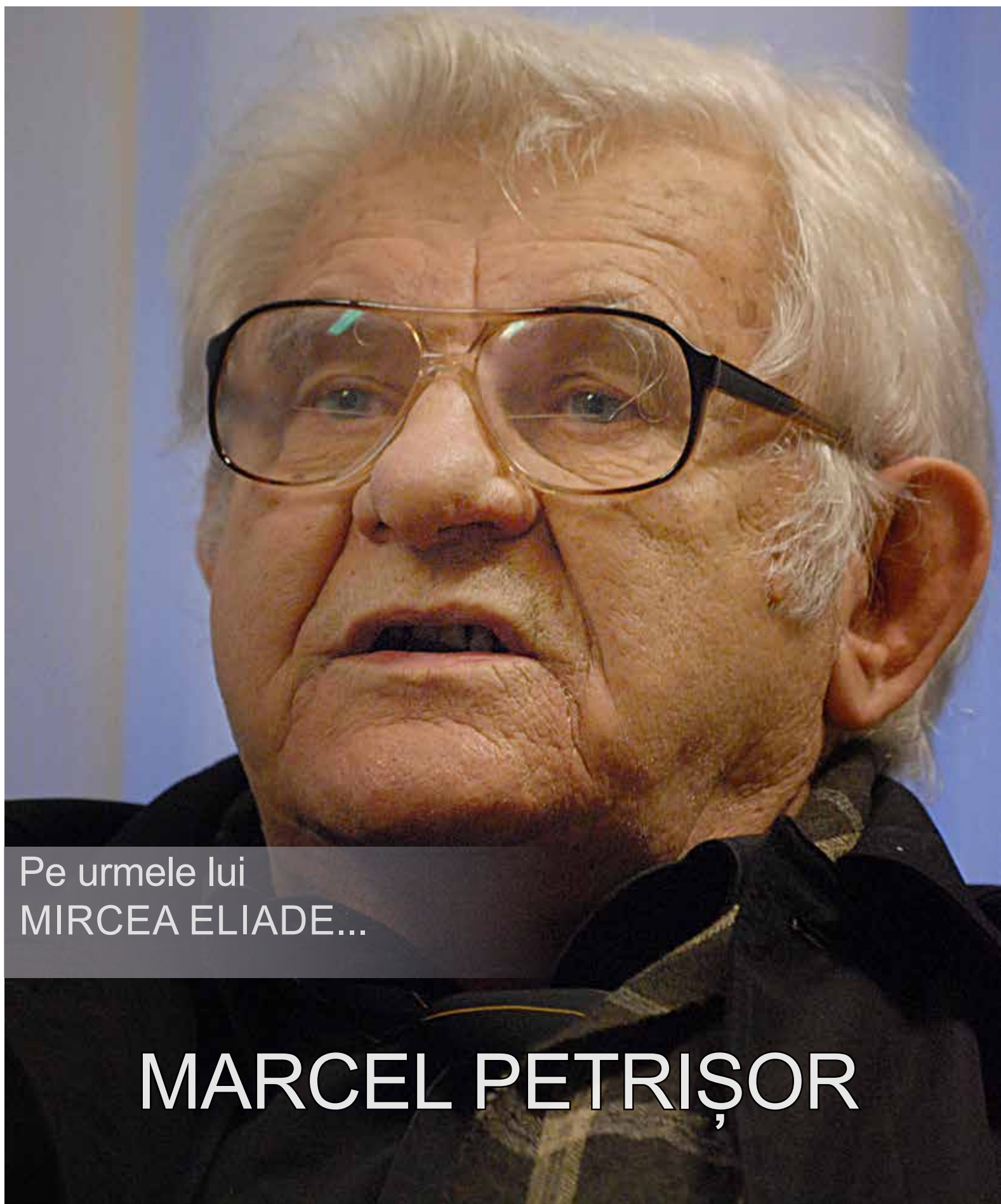
În jurul orei 14.00, de data aceasta în laboratorul de chimie... altă surpriză! Elevii claselor a IX-a D, a X-a D și a X-a E au pregătit o scenetă despre consecințele poluării mediului, îndrumații fiind de prof. Monica Mușat și de prof. Mariana Moga.

La ora 16.30 s-a dat startul unei alte activități extrem de interesante, coordonată de prof. Luiza Popescu (catedra de română). Boboci spiriști talentați din clasele a IX-a D și a IX-a G și-au prezentat creațiile în fața unor invitați de onoare, absolvenții: Alis Zaharia, lector universitar, Monica Tarău, redactor și Bogdan Bărbulescu, regizor.

Nu în ultimul rând, a fost realizată, în fața sălii de redacție a „Vlăstarului“, o expoziție de fotografii-portret de către elevii implicați în Cercul de fotografie, sub coordonarea prof. Corina Buzoianu. De asemenea, sub îndrumarea aceluiași cadru didactic, elevii de la Cercul de chitară au susținut un recital în Sala Noica.

În încheiere, domnul director, Alexandru Constantinescu, a adresat mulțumiri profesorilor și elevilor CNSHB, afirmând:

„ca director al acestui prestigios liceu, țin să le mulțumesc tuturor profesorilor care se străduiesc să aprindă scânteia minții tinerilor noștri, să le modeleze frumos, cu înțelegere și discreție, conștiințele, lăsându-i totodata liberi să aleagă. Există o amprentă a liceului nostru și ea e făcută din profesionalism, rigoare bine temperată, bunăvoință și parfum de libertate creatoare. Elevii noștri sunt marcați de spiritului locului care atrage, an după an, boboci isteți și curioși, încrezători în aventura spiristă“

Pe urmele lui
MIRCEA ELIADE...

MARCEL PETRIȘOR

De vorbă cu domnul MARCEL PETRIȘOR

despre FASCINAȚIA INDIEI

„SIMBIOZA (în sensul clasic al cuvântului) PERFECTĂ ÎNTRE MINERAL, VEGETAL, ANIMAL ȘI UMAN“^{sau}

Zilele trecute, la scurt timp după sărbătorirea *Zilei Absolventului*, scriitorul MARCEL PETRIȘOR, recent întors din India, a făcut o vizită Colegiului Național „Spiru Haret”, liceul în care a predat, ca profesor de franceză, mulți ani. Poate nu întâmplător, după îndelungată vreme, mergând pe urmele lui Mircea Eliade, domnul Petrișor se întoarce la școala unde autorul romanului *Maitreyi* a fost elev. India, deși vizitată în perioade diferite, a exercitat aceeași fascinație prin armonia dintre mineral, vegetal, animal și uman. Ascultând impresiile domnului Petrișor, fluxul memoriei involuntare a adus în prezent frânturi din roman: „aveam de lucru într-o regiune nesănătoasă și necivilizată, însă dragostea mea de junglă, cu care venisem în India și pe care n-o putusem încă satisface complet, biruia”, „căldura umedă și amețitoare”, „locuri înecate în ferigi și liane”, „șoselele de pe pantă”, „ulicioara ce străbate

maidanul”, „toți pomii au suflet”, „panteism”, „noi iubim altfel“...sau: „Am iubit întâi un pom...(...) pomul meu cu șapte frunze“.

Alexandru Constantinescu: Cum a fost în India?

Marcel Petrișor: A fost nemaipomenit. E o lume în care, între diferitele categorii sociale, stabilite în virtutea unor principii religioase, hinduiste sau budiste (dar mai ales hinduiste), nu există antinomii dialectice cum sunt în lumea noastră. Există o armonie care te surprinde. Cel sărac nu se revoltă împotriva celui de deasupra lui, iar cei de deasupra nu sunt mișcați de starea în care se complace majoritatea celor supuși. Nici între negustori sau între preoții brahmani, care sunt cei care stabilesc oarecum ierarhia valorilor, criteriile după care se desfășoară existența, nu există diferențieri. În templu intră toți desculți. Vaca este considerată de toți un animal sfânt. Ea mănâncă așișe, pungi de plastic, iarbă mai puțin... Recondiționează plasticul (la Ocișor, o vacă a mâncat plastic și a murit); vacile lor trăiesc cu asta. Există o simbioză (în sensul clasic al cuvântului) perfectă între mineral, vegetal, animal și uman.

A.C.: Rezultat al credinței...

M.P.: Da. La hinduși, în virtutea vieții pe care ai avut-o înainte, obții o altă viață, dacă mai ai de ispășit ceva. În schimb, idealul în budism e meditația, prin care, după moarte, să nu mai fie nevoie să te reîncarnezi. La hinduși, cum spuneam, e altfel: omul trăiește o viață și, după meritele și păcatele lui, se face un „bilanț“ care decide următoarea reîncarnare. Se zice că, pentru păcate grave, sufletul se poate transforma într-un diamant, într-o plantă... într-o oarecare formă de existență.

Andrei Dumitrescu: Cum e traiul indienilor?

M.P.: Ei sunt un popor care numără aproximativ 1.340.000.000. Cineva mi-a spus că, dacă ar lucra toți, ar fi o catastrofă. (Râde). Lucrează suficient de mulți în orezării. La seceriș folosesc mașini de tăiat. Încă sunt salvați, căci au mână de lucru. Dar, dacă tehnica va continua să se dezvolte... Ei nu se ceartă, nu cer să fie îmbrăcați, nu se ceartă nici pe vehicule. Spre exemplu, în trafic, se înțeleg aproape intuitiv, căci în multe localități nu există semafor. Mijloacele lor de transport sunt variate, cu 2,3 sau 4 roți: biciclete, tuk-tuk, ricșa, căruțe trase de diferite animale, sau anumalele în sine... Trec la centimentru unii de ceilalți. În două săptămâni, n-am văzut ca autocarul nostru să fi fost zgâriat în vreun loc, deși circulația e intensă. Dar îți închipui că, la chinezi, e invers. E o altă filozofie. Auzi: să fii non-violent în atac și pasiv în apărare. (Râde din nou).

A.D.: E adevărat ce vedem prin media

legat de fauna urbană a Indiei? De maimuțele care mișună prin orașe?

M.P.: Ce scene am văzut cu elefanții și cu maimuțele... Maimuțele, dacă te-ar vedea, ar veni, s-ar uita la tine, te-ar trage de cap, și-ar sufla în ureche... Iar dacă ai o poșetă și e deschisă, și-ar fura ceva dinăuntru. Elefanții sunt folosiți la cărat. Îi înșeuează și sunt șase scărițe de o parte și de alta a animalului. Iar

turiștilor care vor să meargă prin junglă li se oferă elefanții ca vehicul. Unde mai pui că ești apărut de șerpi, păianjeni... Eu nu m-am urcat pe elefant, doar am atins unul. Și, surprinzător, avea pielea netedă. Apoi, ne-a zis ghidul că putem primi „binecuvântarea elefantului”, adică: te duci în fața lui, elefantul se înclină în fața ta, apoi ridică trompa în sus, după care îți

se spune să te vâri sub trompă. Elefantul lasă trompa pe creștetul tău și te bate ușor. După aceea, întoarce trompa spre tine, tu îi pui un ban, el strânge în „degețelul” trompei banul și i-l dă stăpânului. A, și în temple sunt niște sobolani uite-atâta (gest: cam de o jumătate de metru). Vin lângă tine și îți mănâncă din palmă. Nu sunt agresivi pentru că lumea vine cu ofrande (tot felul de fructe) și ei mănâncă din astea. Sunt mulți, mii. Intră și ies prin toate găurile.

Corina Buzoianu: Unde ați fost cazat?

M.P.: Am stat și la hoteluri, și la palate de maharajah. În hotelurile de trei sau 4 stele, micul dejun include multe feluri de mâncare (cel puțin zece). La amiază primești aceeași mâncare. Poți să mănânci de crăpi. În schimb... afară, ei nu mănâncă decât de 2 centimi de rupii la o masă (de obicei, o supă de linte, ceva legume, orez).

| INVITAT C.N.S.H.B. |

C.B.: Cum sunt femeile indiene?

M.P.: Unele sunt foarte frumoase. Dar se vede că viața e grea. Multe sunt slabe pentru că muncesc mult. Femeile grase provin din familii cu o situație materială bună. Acolo se îngrașă cine mănâncă în plus față de mâncarea obișnuită. Femeile căsătorite, care se îngrașă, sunt mulțumite pentru simplul fapt că și-au găsit bărbat. Nu le mai interesează restul.

A.C.: Ce obicei de-al lor ți-a atras atenția?

M.P.: Cel legat de incinerare. Când am fost la Oceanul Indian, apa era limpede și caldă.... Dar nu-mi venea să fac baie când știam că, la o sută de kilometri, se varsă râul cu toate resturile de cadavre... nearse în el. Se zice că apa se dezinfectează după ce trece peste trei obstacole. Care or fi fiind cele trei obstacole... La Madras am fost invitați să asistăm la un ritual. Copiii până la șapte ani sunt înmormântați. După această vârstă, sunt puși pe un altar pentru a fi incinerați și ce nu arde e azvârlit în râu. Cenușa care rămâne e pusă într-un vas.

C.B.: În școli ați fost? Cum e învățământul acolo?

M.P.: Da. În nord sunt niște centre de asta ca la Brașov (niște centre nemțești care au pe lângă ele școli adiacente). Sistemul lor de învățământ a fost și înainte și e și acum așa: 4 clase primare, după aceea venea învățământul liceal care era structurat în 2 cicluri (inferior și superior). Un tânăr cam 12 ani stătea în școală. Iar universitatea dura 4 ani, sau 5 (pentru Medicină și Politehnică). În planul de învățământ era și sanscrita. În acele centre despre care v-am vorbit (situat, unele, lângă Delhi și Calcutta), aveau nemții dezvoltate

niște puncte industriale și se străduiau să convingă miniștrii învățământului de acolo să înlocuiască limba sanscrită de la școala primară cu germana.

Nu am văzut pe la ei tablete, așa cum am observat pe la noi.

Apoi, să nu uităm de Ashrama, acele școli de autoperfecționare și de educație morală. Interesant este că, în cultura europeană, numerele au o funcție de ordonare a universului; la hinduși, numerele sunt sisteme a căror funcție e preponderent ludică (pentru delectarea spiritului).

A.C.: Ce ar trebui să știe elevii noștri despre personalități ale culturii/științei indiene?

M.P.: Pe mine m-au fascinat trei: Aurobindo Gosh (scriitor, filozof), Annandas Coomaraswamy și Bose Jagadis Chandra (fizician și biolog, care susținea că orice parte organică dintr-un tot biologic, care include mineralul, vegetalul, animalul și umanul, poate servi ca sistem dintr-un regn superior; spre exemplu, nervurile dintr-o frunză pot servi ca sistem nervos sau ca alt sistem din alt regn).

C.B.: Dacă ar fi fost posibil să decideți la naștere locul/ țara în care să trăiți, care ar fi fost acel loc? Căci știm că ați vizitat foarte multe locuri din lumea largă.

M.P.: Hindușii sunt de părere că te naști în locul în care te duce obligativitatea. Mi-au plăcut mult Georgia și Canada. Excludem România. Nicăieri nu-i mai bine ca acasă. (Mă apucase un dor, când eram la Madras sau la Calcutta... Și mă uitam pe hartă, când mergeam pe la școli sau pe la primării, și mă întrebam: oare ce se va întâmpla până ajung, că aici mor de căldură...). În Georgia, femeile sunt atât de frumoase... Au ochi migdalați și poartă

bijuterii care le fac chipul și mai misterios: salbe care coboară pe frunte, cercei mari. În Canada mi-au plăcut peisajele.

C.B.: Un mesaj pentru tineri?

Marcel Petrișor:

Pentru cititori....A nu se uita că

TUKTUK

**NUMERI REGUNT MUNDI SED
VERBUM GENUIT**

(numerele ordonează lumea, iar Verbul/
Logosul/Cuvântul o creează)

SPIRU HARET ÎN CONTEXT EUROPEAN

activitate la nivel municipal din cadrul Clubului European CNSHB

Alexandru Ghenuț, clasa a XII-a F (Colegiul Național „Spiru Haret“)

Foto: Teodora Ghețea, clasa a XII-a F

În ziua de 5 iunie 2014, la Colegiul Național „Spiru Haret“ din București, a avut loc activitatea intitulată „Spiru Haret în context european“, sub egida Clubului European. De la primele ore ale dimineții, echipa de elevi spiriști, coordonată de domniile profesori Corina Buzoianu și Alexandru Constantinescu, pune la punct ultimele detalii pentru desfășurarea în bune condiții a activității: pregătirea mapelor de prezentare, a materialelor necesare, verificarea funcționalității videoprojectorului, tipărirea diplomelor și a adevărurilor.

Timpul a trecut pe nesimțite și, la ora 10.30, au început să sosească primii invitați: doamna inspector Ștefania

Maria Manea, din partea Inspectoratului Școlar al Municipiului București, și elevii de la Liceul Teoretic „Decebal“, însoțiți de doamna profesor

Virginia Duțu. Au venit apoi echipele celorlalte licee bucureștene invitate: Colegiul Național „Mihai Viteazul“ (profesori coordonatori: Aurelia Ilian și Brândușa Dragomir), S.S.C. „Nicolae Kretzulescu“ (profesor coordonator: Adriana Benchea), Colegiul Național „Gheorghe Lazăr“ (profesor Ștefania Ciobanu), Liceul Teoretic „C.A. Rosetti“ (profesor coordonator: Monica Ancuța).

Cum toată lumea era prezentă, s-a dat startul activității. Aceasta s-a desfășurat sub forma unui concurs interactiv, cu trei runde:

01. articole care vădesc interes pentru diverse aspecte din Europa în „Vlăstarul” anilor ‘20-’30;

02. contribuția lui Spiru Haret la dezvoltarea mecanicii sociale (inițiativa lui Spiru Haret a fost determinată, printre altele, și de tradiția pozitivistă din gândirea europeană modernă);

03. absolvenți ai Colegiului Național „Spiru Haret” care, prin activitatea lor, au contribuit la dezvoltarea culturii europene (GRIGORE MOISIL, ce a contribuit remarcabil la dezvoltarea informaticii și la formarea primelor generații de informaticieni, primind Computer Pioneer Award al societății IEEE, în 1996; ALEXANDRU CIORĂNESCU, Doctor în Litere la Sorbona, 1939, cu o teză intitulată L’Arioste en France, apoi lector de limba și literatura română la Universitatea din Lyon (1938 - 1940) și consilier cultural (apoi doar atașat) al Legației române din Paris (1940); MIRCEA ELIADE, autor a 30 de volume științifice, opere literare și eseuri filozofice traduse în 18 limbi și a circa 1200 de articole și recenzii cu o tematică extrem de variată, foarte bine documentate).

Trei moderatori, elevi ai CNSHB (Gabriela Ene, Monica Leonida și Ghenuț Alexandru, clasa a XII-a F), au citit scurte texte conținând informații pentru tematica fiecărei runde. De asemenea, textele au fost proiectate, facilitând astfel elevilor și accesul vizual la informație. Când proiecția se oprea, elevii participanți răspundeau, simultan, unei întrebări din textul abia audiat/citit, prin ridicarea unei foi conținând răspunsul scris. Un elev (Alex Ștefănescu, clasa a XII-a F) a avut sarcina de a monitoriza răspunsurile corecte și de a realiza, la final, o clasificare a echipelor, în ordinea descrescătoare punctajului. Școala ai cărei elevi a oferit cele mai multe răspunsuri corecte a fost declarată câștigătoare (e vorba de echipa de la C.N. „Mihai Viteazul”).

Organizatorii au destins apoi atmosfera, servind invitații cu băuturi răcoritoare și clătite cu ciocolată. La final, a fost subliniat faptul că România, prin numeroși reprezentanți, a contribuit semnificativ la dezvoltarea culturii europene, în diverse domenii (astronomie, sociologie, lingvistică, literatură, medicină).

Ne exprimăm convingerea că activitățile viitoare din cadrul Clubului European vor fi cel puțin la fel de atractive și așteptăm, cu drag, revenirea la CNSHB a colegilor din liceele menționate, dar și participarea elevilor din alte licee bucureștene.

„Vlăstarul” în media și în cultură

Cultura este o treabă de toate zilele,
plăcută și obișnuită

— În timpul liceului, ați fost și redactor la Vlăstarul, revistă care a lansat atâtea nume mari ale culturii române.
— Da, în clasele a VII-a și a VIII-a am făcut parte din colegiul redacțional. Am publicat acolo câteva articole

În cartea apărută la editura Humanitas (2012), „BREVIAR PENTRU PĂSTRAREA CLIPELOR. FILIP-LUCIAN IORGA ÎN DIALOG CU ALEXANDRU PALEOLOGU”, există referiri la revista liceului nostru. Iată două dintre ele:

„...De Mircea Eliade am aflat când eram elev la Liceul „Spiru Haret”. La premiile din clasele I și a II-a, am primit cadou colecția revitei *Vlăstarul* și acolo am dat de articolele unor Mircea Eliade, Constantin Noica, Arșavir Acterian, Nicu Steinhardt. Văzusem de acolo că Eliade era un tip tare, cu articole grozave de alchimie, de simbolistică...” (p.39)

Joi, 5 februarie 2015, în „ZIARUL DE DUMINICĂ” (un supliment al Ziarului Financiar), scriitorul și jurnalistul Stelian Țurlea (despre ale cărui cărți vom publica un material în numărul următor) dedică un generos articol revistei și liceului nostru, intitulat „Vlăstarul de la Spiru Haret”, subliniind aspecte atât din trecutul școlii și al „Vlăstarului”, cât și din prezent. Iată începutul: *Există în București și în țară licee care nu-și uită tradiția. Între ele, Colegiul Național „Spiru Haret”, cu peste*

o sută de ani de activitate (în septembrie 1913, clasele „divizionare” din Liceul „Matei Basarab” s-au mutat într-un local din Strada Brătianu, nr.1, cu conducere proprie, arhivă proprie și personal administrativ, iar în 1920, prin decret regal, școlii i se recunoaște titlul de „Liceul Spiru Haret”). În fruntea grupului de cadre didactice se afla pe atunci Ștefan V. Nanul, fost student al lui Titu Maiorescu și doctor în lingvistică, la Leipzig, director al liceului în două perioade 1913-1920 și 1926-1928. Ștefan Nanul a avut ideea să înființeze o revistă a liceului, pe care a numit-o „Vlăstarul”.

Articolul poate fi citit integral accesând: <http://www.zf.ro/ziarul-de-duminica/vlstarul-de-la-spiru-haret-de-ziarul-de-duminica-13806454>

| INVITAT CNSHB |

Spiriștii de la „Științele naturii“ –
de vorbă cu domnii doctori:

BOGDAN SANDOLACHE

(specialist CHIRURGIE GENERALĂ)

și

ANDREEA BEJGĂNEANU

(medic rezident)

URMAȚI MEDICINA DACĂ VREȚI SĂ AJUTAȚI OAMENII !

Foto: Maria Broșteanu, clasa a XI-a E

La Colegiul Național „Spiru Haret” din București se continuă inițiativa de a menține un contact permanent între reprezentanți ai personalului medical și spiriști de la clasele de Științe ale Naturii care doresc să urmeze cursurile Facultății de Medicină. După întâlnirea cu un medic neurolog neonatolog (domnul Cătălin Cîrstoveanu de la Spitalul de Pediatrie „Marie Sklodovska Curie”) și cu un specialist pneumolog, doamna doctor Diana Glonțescu, de la Centrul Medical de Diagnostic, Tratament Ambulatoriu și Medicină Preventivă-București, pragul liceului a fost trecut de domnul doctor **BOGDAN SANDOLACHE**, medic primar chirurg la Spitalul Universitar de Urgență din București, care a oferit

informații prețioase liceenilor cu privire la specialitatea domniei sale și la admiterea la facultate.

Întâlnirea, mediată de eleva Maria Broșteanu (XI E), a avut loc într-o zi de luni, 15 decembrie 2014, iar domnul doctor a venit însoțit de doamna doctor rezident, **ANDREEA BEJGĂNEANU**.

La finalul întâlnirii, domnul doctor a îndemnat spiriștii care vor cu adevărat să studieze medicina, să meargă și să petreacă cel puțin câteva ore într-un spital, idee primită cu mult entuziasm de elevi.

Înainte de a răspunde curiozității tinerilor cu privire la această specialitate chirurgicală, dr. Bogdan Sandolache a prezentat câteva aspecte privind această meserie și admiterea la facultate:

Este o meserie frumoasă. În primul rând, avantajul ei este că oferă satisfacția de a putea ajuta alți oameni. Școlarizarea este destul de lungă și va trebui să învățați în jur de 12 ani. În rezidențiat nu veți avea satisfacții materiale deosebite. Examenul de admitere este destul de greu și va deveni din ce în ce mai greu, pentru că foarte mulți doresc să termine Medicina și să profeseze în străinătate.

La facultate, după cum probabil știți, există un anumit număr de locuri la buget și altele cu plată. Cele bugetate reprezintă aproape o treime din numărul total. Anul acesta au fost aproximativ 900 de locuri, și 300 pentru cetățenii străini, care intră fără examen, plătind studiile. Dacă un cetățean străin are și cetățenie română, atunci va susține examen de admitere. Aproximativ 400 de locuri sunt bugetate. Admiterea constă în rezolvarea unor întrebări de tip grilă, care au variante de răspuns (a,b,c,d), unele conținând și probleme. Le rezolvați pe ciornă și apoi alegeți una dintre variante. În funcție de punctajul obținut la examen (unde aveți de răspuns la 100 de întrebări de tip grilă, în trei ore; discipline de examen:

biologie-obligatoriu, fizică și chimie-una la alegere), se realizează o primă ierarhizare a studenților. După examenul de admitere, urmează evaluările/ examenele anuale. Dacă ați intrat la buget și, la finalul sesiunilor, nu vă clasificați într-o poziție corespunzătoare, puteți trece pe locurile cu taxă. Nu e obligatoriu ca, dacă ai intrat la buget, să termini facultatea tot acolo. În fiecare an se realizează o ierarhie a studenților, în funcție de rezultatele pe care le obțin la examene. Primii 400, să spunem, rămân la buget. Se poate întâmpla, astfel, ca doi ani să studiați la buget și patru ani – la grupele cu plată. Concluzia: în fiecare an trebuie să munciți. Anul acesta, 77 de puncte din 100 au însemnat trecerea la plată.

Pe de altă parte, media de viață a unui medic este mai mică decât în cazul altor profesii, iar cea a unui chirurg - și mai redusă, din cauza uzurii. Ne confruntăm, din nefericire, cu o creștere alarmantă a numărului cazurilor de cancer la pacienți și o scădere a vârstei la care debutează această afecțiune. Cazurile sunt din ce în ce mai grele, educația sanitară a unor pacienți e precară și mulți ajung la noi într-un stadiu terminal al evoluției bolii.

În afară e ceva mai bine, în sensul că există o recunoaștere socială plus motivația financiară, care oferă un confort sporit vieții.

În concluzie, urmați medicina dacă vreți să ajutați oamenii. Este o meserie frumoasă. În perioada interbelică, atunci când România era mare și frumoasă, mulți din cei care urmau medicina erau fii de boieri/ de oameni înstăriți. Pentru ei, medicina era practică din dorința de a face ceva util. Dar, astăzi, trebuie să mai și trăiești. Aș mai adăuga că, pentru fete, meseria de medic implică un efort în plus. Ele va trebui să facă față atât solicitărilor de natură profesională, cât și celor din familie.

Un medic trebuie să învețe în permanență. Chirurgia este o ramură a medicinei bazată pe acțiune; trebuie să luați decizii rapide, iar aceste decizii au la bază o pregătire temeinică. Când operezi un pacient, trebuie să știi exact ce ai de făcut, nu să stai să te gândești: tai aici sau dincolo?

O să dau cuvântul colegei mele, care vă poate spune cum privește ea, la vârsta ei, această meserie, după care vom răspunde întrebărilor voastre.

Dr. Andreea Bejgăneanu, medic rezident – chirurgie generală (SUUB):

Salut! Lucrez de 4 ani ca medic. Am decis să urmez profesia de medic în clasa a XI-a. Am terminat liceul la un profil real, mate-info. În primul rând, dacă doriți să susțineți examenul de admitere la Facultatea de Medicină, vă recomand să mergeți la simulări. E altceva față de tot ce ați învățat și față de examenele prin care ați trecut/veți trece. Dacă vreți, faceți

următorul exercițiu pentru examenul de admitere: descărcați de pe site-ul www.rezidentiat.ro sau de pe cel al Ministerului Sănătății câteva grile și încercați să le rezolvați, pentru a vedea cât timp vă ia să colorați răspunsurile corecte la cele 100 de întrebări. Au fost cazuri când au rezolvat pe ciornă și, când să treacă răspunsurile pe foaia de examen, timpul expirase.

Experiența facultății e diferită față de cea din liceu. Sistemul de evaluare e altul. Medicina e una dintre facultățile unde totul se desfășoară logic. Spre exemplu, unele materii pe care le consideram ușoare, se integrau perfect în ansamblu și le completau pe altele. Este foarte mult de învățat (14-15 examene pe an), dar totul urmează principiile logicii. În anul trei învățați foarte multe despre anatomia umană, informații ce vor alcătui fundamentele pentru specialitatea chirurgicală. În România, lucrurile nu stau cum vedeți în filme (Dr. House, spre exemplu), în sensul că, în străinătate, studenții au parte de mult mai multă practică.

Examenul de rezidențiat e și el destul de greu. După ce ai terminat facultatea, devii medic rezident. Pentru specialitatea Medicină de Familie, trebuie să faci rezidențiat 3 ani, iar pentru chirurgie – 6 ani. Maximum de rezidențiat este de 7 ani, pentru chirurgie cardiovasculară și pentru neurochirurgie. După ce terminați studiile, vă confrunțați cu realitatea profesiei: veți fi față în față cu pacientul, va trebui să luați decizii. Contează, în acest sens, pregătirea și încrederea pe care o ai în tine.

Chirurgia robotică: chirurgul stă în altă încăpere, în pacient sunt introduse diferite instrumente. Operația e coordonată de către chirurg; nici în străinătate nu se practică uzual, deoarece este foarte costisitoare (50.000 de euro).

AU URMAT APOI DISCUȚIILE:

Au urmat apoi discuțiile:

Corina Buzoianu: În ce măsură îi ajută pregătirea temeinică, încă de pe băncile liceului (am în vedere clasele a X-a, a XI-a) pe cei care vor să devină medici?

Dr. Bogdan Sandolache: Învățământul te ajută să te disciplinezi în direcția înmagazinării informației. Mai exact, vă

va ajuta să învățați cum să învățați. Cu cât studiați din timp (clasa a XI-a), mai ales că admiterea e din ce în ce mai dificilă, cu atât aveți șanse de reușită. Trebuie să fii atât de bine pregătit, încât să faci față unor subiecte de sinteză (care combină informații din diferite capitole).

Ioana Badea: V-a rămas întipărit în memorie vreun caz deosebit de-a lungul carierei dumneavoastră medicale?

Dr.B.S.: Da, foarte, foarte multe cazuri. De la tineri de 30 de ani, diagnosticați cu cancer în fază terminală, și până la cazurile foarte complicate și ciudate din Urgență. Un exemplu: în ultima gardă cu Andreea a venit un bolnav cu dureri abdominale difuze. Avea, la nivelul colecistului, un calcul. Colecistul era cu peretele inflammat. Concluzia logică era că avem de-a face cu o colecistită (abdomen dureros și cu

lichid). Am pus și eu mâna și am spus: „Măi, parcă nu e numai colecistită“. Și atunci am cerut o tomografie, care a relevat o tromboză de venă... Atunci evident că întreg tratamentul s-a modificat și nu a mai fost operat de noi, pentru că era o urgență de Medicală.

Dar: nu poți face parte din suferința fiecărui pacient. Ei sunt mulți, tu ești unul. Dacă ai pune la suflet fiecare caz, nu ai mai avea viață. De aceea există o caracterizare a chirurgilor ca fiind cinici.

Chirilean Andrei: Ce v-a oprit să plecați în străinătate?

Dr.B.S.: Acolo munca este extrem de grea. Plata este pe măsură. Depinde de fiecare cât de ancorat este în societatea care l-a produs și în familie. Când mi s-au deschis mie porțile (odată cu intrarea României în UE), eram deja

realizat. Dar rezidenții mei au plecat cu toții în afară. Viața în străinătate e confortabilă, lucrurile sunt foarte bine statuate, totul este bine pus la punct. În schimb, programul e program. În viață, când câștigi ceva, pierzi altceva: câștigi bani, dar pierzi din libertate și ești foarte muncit.

Andreea Lazăr: Cât de importantă este condiția fizică pentru un medic?

Dr.B.S.: Foarte importantă. Depinde și de ce specialitate vorbim. Dacă îți alegi oftalmologie, nu e o problemă. Dar dacă

alegi chirurgie generală, neurochirurgie sau chirurgie cardiovasculară, unde poți sta în sala de operații și câte șapte sau opt ore, atunci condiția fizică e foarte importantă.

A.R.: Cum putem face față volumului mare de informație pe care trebuie să-l asimilăm pentru reușita la examene?

Dr.B.S.: În liceu, înveți zilnic. În facultate, perioada în care se susțin

examele este sesiunea. Ideea e ca voi să nu începeți să vă pregătiți doar atunci. În fiecare zi trebuie să alocați timp studiului. Astfel, informația va avea timp să se sedimenteze.

Alesia Rădulescu: Dacă o persoană susține examenul de rezidențiat aici, cu punctajul obținut trebuie să facă practica în țară sau poate pleca în străinătate?

Dr.B.S.: Există rezidențiat pe post și rezidențiat pe specialitate. Cel pe post înseamnă că spitalul din localitatea x are nevoie de un anestezist. Și tu dai examen pe acel post, unde vei face rezidențiatul timp de 6 ani. Dacă decizi să pleci afară, plătești despăgubiri statului român care a investit în educația ta. Dacă dai rezidențiat pe specialitate, atunci, cel care obține punctajul cel mai mare va fi întrebat: „ce alegi?” Și el răspunde: „chirurgie plastică”. „Bun. Un post de chirurgie plastică există la spitalul x, sau la spitalul y”. Al doilea alege neurochirurgie; al treilea – cardiologie. Și așa mai departe până se completează tot. În momentul în care ai rezidențiatul luat, tu o să-ți depui eventual CV-ul la un spital din străinătate și, pe baza lui, cei de acolo vor accepta, sau nu, să mergi la interviu să le explici ce știi să faci.

I.B.: Ce presupune specialitatea medicina legală?

Dr.A.B.: Medicina legală are două părți: cea propriu-zisă (cei care stabilesc ora decesului în cazul unui accident, cauza

Dr.A.B.: După ce ai terminat facultatea și vrei să pleci în altă țară, există două variante: sunt țări care acceptă să dai rezidențiatul la ei (cum ar fi Germania, dar asta presupune să cunoști limba germană la perfecție) și sunt altele (Anglia, Irlanda) care pretind ca tu să fii introdus în rezidențiat în țara ta și să fi practicat medicina câțiva ani ca să poți munci la ei. Apoi, trebuie, ca medic, să fii înscris în Colegiul Medicilor din țara ta și, dacă vrei să pleci afară în cadrul rezidențiatului, trebuie să obții înscrierea în Colegiul Medicilor de acolo. Se plătesc și anumite taxe pe care, dacă nu reușești să pleci, le pierzi. Și acestea nu sunt deloc derizorii. Și, pe lângă cunoașterea limbii din țara în care vrei să ajungeți (nivelul conversațional trebuie să fie foarte bun), mai trebuie să învețați și terminologia de specialitate în limba respectivă (veți da niște diferențe care vizează atât partea practică, de interacțiune cu pacientul, cât și pe cea de interpretare, apoi de

decesului) și anatomia patologică. Aceasta, pe lângă medicina legală, studiază decesul survenit în spital. Anatomico-patologul ajută foarte mult chirurgul când, spre exemplu, se extrage o tumoră.

Nu ești încă decis dacă vrei să devii medic?

***Nu știi ce să alegi între chimie și fizică la examenul de admitere?
Poate consultarea tematicii examenului de admitere (2015) te va ajuta!***

Alesia Rădulescu (XIE): „Abia după ce am văzut tematica examenului de admitere, am decis să mă pregătesc la fizică”.

ÎNCEPÂND DIN LUNA IANUARIE, 2015

Spiriștii de la „ȘTIINȚELE NATURII“ - o zi în SUUB alături de medici !

Alesia Rădulescu, clasa a XI-a E
Foto: Teodora Roca, clasa a XI-a E

„Este Medicina facultatea potrivita pentru mine?”. Poate nu ți-ai răspuns încă la această întrebare, deși ai aflat în linii mari ce presupune studenția în cadrul Facultății de Medicină: un volum enorm de informație pe care trebuie să îl acumulezi în șase ani de tinerețe, pe parcursul cărora vei începe să sacrifici din ce în ce mai mult viața ta personală pentru că, în final, de pregătirea ta va depinde sănătatea oamenilor. Cu siguranță nu este cea mai optimistă viziune asupra lucrurilor, dar deciziile pe care le luăm în legătură cu viitorul nostru au nevoie de o bază ancorată în realitate.

Există două mari aspecte care m-au determinat să afirm asta: pe de-o parte, îți spui „Da! Vreau să fiu student la medicină!” (dacă ești un pic sincer cu tine îți dai seama că nu prea știi ce altceva să faci cu viața ta oricum) și începi să te pregătești. Aici am să adaug ceva ce am învățat în ultimele luni: niciodată nu e „prea devreme” să începi să înveți pentru admitere. Chiar dacă inițial deschizi acea „broșurică”

(respectiv manualul de anatomie, în accepțiunea studenților) și nu înțelegi 99.9% din el, faptul că ai contact cu materia este un început bun. Ulterior, îți dai seama că anatomia (și medicina, în general), au propriul limbaj, pe care simți nevoia să îl știi. Mult. O să ai pixuri în fiecare buzunar, cele mai multe rămase fără cerneală. Cariocile colorate o să îți schimbe viața. Chiar dacă nu ai băut niciodată cafea, o să înveți să apreciezi într-un mod ciudat faptul că există, pentru că te apuci intens de studiat și descoperi că poți supraviețui și cu două ore de somn pe noapte (deși asta este o situație destul de rară, mai ales că deprinzi abilitatea de a dormi oriunde și oricând, fără să ai măcar nevoie de o alarmă care să te trezească după un anumit timp. Te obișnuiești și cu asta).

Pe de altă parte, te întrebi: „Dar oare aș face față, ca medic?”. În acest scop, am urmat sfatul domnului doctor Sandolache Bogdan și, prin intermediul Mariei Broșteanu (XI E) și al mamei ei, doamna doctor Zaharia Mihaela

(chirurg plastician la SUUB), am putut petrece o zi în care să mă confrunt cu realitatea dintr-un spital românesc.

În primul rând, am asistat la o resuscitare. Din fericire, a avut un deznodământ pozitiv.

Un alt episod remarcabil a fost operația la care am asistat (o splenectomie clasică, efectuată în cazul unei paciente care ajunsese în urgență cu ruptură de splină). Pregătirea ei este cel mai organizat haos pe care îl poți vedea într-o sală de operații: o mulțime de cadre medicale, într-o mișcare browniană, fiecare având o sarcină bine definită pe care o duce la îndeplinire fără a periclita munca celorlalți. În aceeași ordine de idei, aici am văzut

pentru prima dată o splină reală, pusă pe o masă în fața mea.

Să petreci o zi într-un spital, încă din perioada liceului (dar nu ca pacient), este o experiență extrem de utilă, în special pentru cineva indecis. Am intrat în contact cu medici, rezidenți, pacienți și rude ale pacienților aflați în situații limită. Am constatat că, după ore de îngrijire intensivă, un medic nu are dreptul să se dea bătut și e de datoria lui să informeze familia în legătură cu starea bolnavului, să îi expună situația astfel încât să o înțeleagă, evitând crearea situațiilor de panică. Să fie omul (nu doar medicul) de care acești oameni au nevoie.

ALTE PĂRERI:

TEODORA PANGICĂ și ANA LIVADARIU (XI E):

Am ajuns la Spitalul Municipal la ora 9:30. Cu multe emoții și curiozitatea specifică unei experiențe noi, am început să o căutăm pe doamna doctor Zaharia, chirurg plastician, pe care urma să o asistăm întreaga zi în spital. Întâi, ni s-a prezentat camera de Urgență, unde am asistat la recoltarea unor probe biologice și am ajutat la transportarea unui pacient. Mai apoi, am avut ocazia să participăm la câteva operații minore, și anume: îndepărtarea unor puncte de colesterol de sub pleoape, a unor alunițe, a unui chist de pe scalp și îndepărtarea unei unghi încarnate.

T.P.: Am găsit experiența din spital foarte productivă și mi-a întărit dorința de a urma în viitor această meserie.

A.L.: Experiența din spital mi-a dovedit, încă o dată, că prin studiu, iubire, dăruire și sacrificiu, poți ajunge să-ți îndeplinești dorința. Doresc să devin medic și să dau ajutor celor aflați în suferință.

ECHIPA CNSHB – LOCUL I LA PRIMA ETAPĂ A CONCURSULUI HUMANITAS ÎNTRE LICEE (ediția a IV-a)

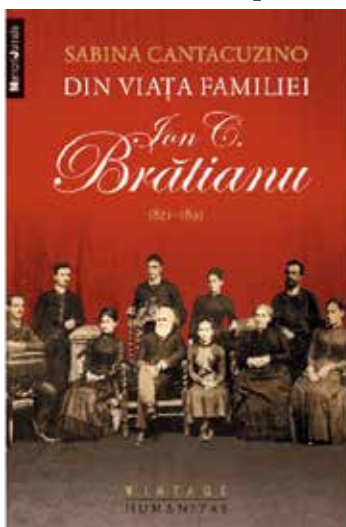
Text: echipa de proiect

Sâmbătă, 6 decembrie 2014, la Colegiul Național „Tudor Vianu” din București, s-a desfășurat prima etapă a celei de-a patra ediții a Concursului Național „Humanitas în licee”. Tema concursului a fost „Brătienii”, iar bibliografia

a fost cartea „Din viața familiei Ion C. Brătianu, 1821-1891” de Sabina Cantacuzino, născută Brătianu. Echipa Colegiului Național „Spiru Haret” a fost formată din următorii elevi: Ana Maria

Barbareso (IX H), Istrate Victor (IX H) și Niculae Dan (XC) și coordonată de către doamnele profesoare Ioana Dumitru și Cristina Militaru. La această etapă, elevii Colegiului Național „Spiru Haret” au obținut maximul de 24 de puncte, ocupând locul I pe țară, în timp ce elevii Colegiului Național „Tudor Vianu” au obținut 15 puncte, respectiv locul 10 pe țară.

Următoarea etapă va avea loc la Colegiul Național „Spiru Haret”, pe data de 14 februarie 2015, și va avea ca temă „Renașterea”. Bibliografia va fi cartea „CLINAMEN - Cum a început Renașterea” de Stephen Greenblatt.

Vă așteptăm să ne susțineți!

A portrait of a man with dark hair, wearing a black cardigan over a white t-shirt and blue jeans, sitting on a stool. The background is white with two horizontal blue bands. The text 'ANDI MOISESCU:' is overlaid on the top blue band, and 'Librar pentru o zi!' is overlaid on the bottom blue band.

ANDI MOISESCU:

Librar
pentru
o zi!

| EVENIMENT |

ANDI MOISESCU:

LIBRAR PENTRU O ZI!

Reporteri: Bădoi Bianca (XII F), Ciocârlan Andreea (X G)

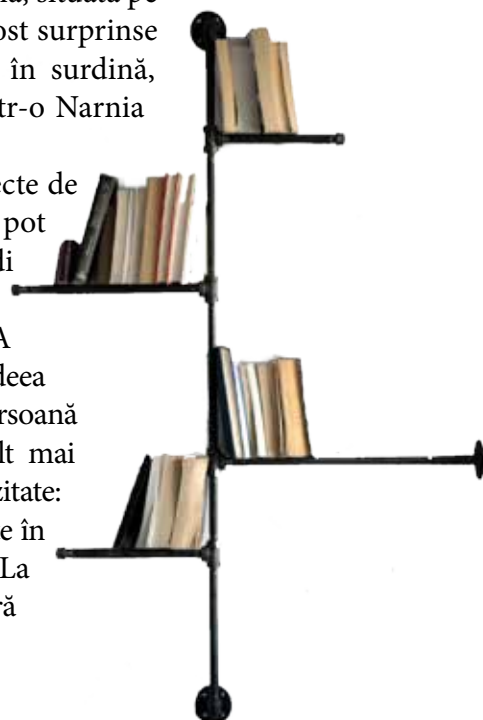
Redactori: Antohe Andra, Boițeanu Cristiana (X G)

Fotograf: Ghețea Teodora (XII F)

Într-o dimineață de toamnă, așteptam cu nerăbdare un mesaj despre rezultatele unui concurs. Telefonul a bipăit și, uitându-mă cu emoție, am realizat că nu era mesajul mult așteptat. Am primit, în schimb, o veste interesantă: Andi Moisescu - „librar pentru o zi”. Împreună cu două colegi am hotărât că ar fi o ocazie ideală pentru a sta de vorbă cu una dintre cele mai admirate personalități ale generației tinere.

Evenimentul a fost organizat de Librăria Bizantină, situată pe strada Bibescu Vodă. De cum i-am trecut pragul, am fost surprinse de liniștea dinăuntru. Doar câteva acorduri de jazz, în surdină, îndrăzneau să o tulbure, lăsând impresia că te afli într-o Narnia citadină.

Librăria dispune de o gama variată de cărți, obiecte de cult, CD-uri și locuri special amenajate, unde vizitatorii pot servi un ceai, răsfoind relaxați paginile unei cărți. Andi nu s-a lăsat mult așteptat și a intrat imediat în dialog cu cei prezenți, replicile sale fiind presărate cu glume. A vorbit cu pasiune despre meseria de a fi librar, susținând ideea că acesta „nu va avea niciodată la fel de mulți bani ca o persoană ce lucrează în alt domeniu, dar va fi, de departe, mult mai împlinit”. Andi a dovedit bunătate sufletească și generozitate: în momentul în care a aflat că este ziua unei fetițe prezente în librărie, i-a dăruit acesteia cărțile pe care și le-a cumpărat. La rugămintea noastră de a ne oferi un interviu, a acceptat fără a sta pe gânduri.

 Bianca Bădoi: Cum ți se pare să fi librar pentru o zi?

Andi M.: Să știi că, dincolo de experiență, e vorba de o emoție aici pe care puțini oameni o trăiesc. Eu am avut șansa să mă întâlnesc cu ea și nu am ratat ocazia. Experiența de librar are legătură cu emoția pe care o simțim noi toți atunci când citim o carte. Deci, dincolo de experiență, e un sentiment de neînlocuit, unic. Nu se compară cu nimic altceva.

 B.B.: Nici cu experiența ziarelor de la Piața Romană?

Andi M.: Aia era de cu totul altă natură... da, sunt convins că știți povestea. E complet diferit contextul. Eu am fost mai multe zile vânzător de ziare la Piața Romană, dintr-o necesitate de natură materială. Aici sunt librar pentru o zi nu dintr-o necesitate, ci din pură plăcere. Aș putea spune că este vorba de o necesitate spirituală și emoțională.

 Ciocârlan Andreea: Cărțile tipărite vor supraviețui în fața celor digitale?

Andi M.: Eu cred că da. Convingerea mea este că vor continua să supraviețuiască, indiferent de cât ne vom modifica noi, pentru că, de fapt, poate ați constatat și voi, noi, oamenii, ne-am modificat. Ne-am schimbat felul de a consuma informația. Toată avalanșa asta de device-uri nu reprezintă ceva rău, dar tot multitasking-ul ăsta de la calculator ni s-a transmis și nouă. Am devenit multitasking și ne-am modificat atât ritmul în care consumăm informația, cât și porțiile în care o consumăm. Poate ați remarcat că, pe vremuri, puteam

să stăm și să avem atenția concentrată într-un punct pentru o perioadă lungă de timp sau la o singură sursă de informare, iar acum nu mai e așa nici pe departe. Acum stăm în fața televizorului și în două minute punem mâna pe telefon și suntem online pe o platformă socială. Cred că așa ne-am modificat și din punctul de vedere al lecturii. Este evident că vom începe să citim din ce în ce mai mult digital, dar nu cred că, vreodată, cartea o să moară în timpul vieții noastre. Și spun asta pentru că sunt două lucruri care fac cartea cu totul aparte în peisaj: din punct de vedere practic, cartea digitală și cartea în format fizic reprezintă același lucru, dar emoția pe care ți-o oferă mirosul și atingerea unei cărți fizice, sau emoția pe care ți-o oferă cartea fizică primită cadou cu două rânduri scrise de cineva acolo, nu va putea fi niciodată înlocuită.

 C.A.: Dacă ai avea posibilitatea să reînvi un scriitor oarecare doar pentru a sta puțin de vorbă cu el, care ar fi acela?

Andi M.: Lasă-mă să mă gândesc... Să trecem la întrebarea următoare și o să revin mai târziu.

 B.B.: Ce impact crezi că au cărțile asupra modului de gândire și a comportamentului tinerilor?

Andi M.: Cărțile îmbogățesc adevărata

| EVENIMENT |

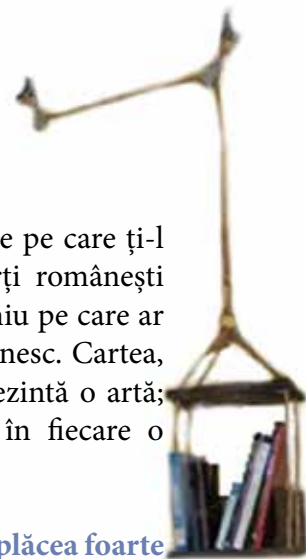
experiență din viața unui tânăr și din cărți acesta poate găsi deja răspunsurile unor întrebări pe care nu are curajul să le formuleze. Asta o să îl influențeze mult în bine, în absolut tot ce ține de viața lui, de viitor.

C.A.: Cât de bună ți se pare cartea românească în comparație cu filmul românesc, muzica românească, mediul creativ românesc?

Andi M.: Nivelul de emoție pe care ți-l oferă citirea anumitor cărți românești este peste orice fel de premiu pe care ar putea să îl ia un film românesc. Cartea, ca și filmul, de altfel, reprezintă o artă; arta trezește emoție, dar în fiecare o trezește diferit.

„Și, ca să încheiem, mi-ar plăcea foarte mult să îl pot reînvia pe Caragiale..”

CONCURSUL NAȚIONAL „LAURENȚIU PANAITOPOL“ LA A ȘAPTEA EDIȚIE (22.11.2014)

CONCURSUL NAȚIONAL DE MATEMATICĂ „LAURENȚIU PANAITOPOL“

EDIȚIA A VII-A
22-23 NOIEMBRIE 2014
BUCUREȘTI

Proba de concurs:
Sâmbătă, 22 noiembrie
Debutul probei: ora 09.00
Festivitatea de premiere
Sâmbătă, 22 noiembrie 2014
Ora 19.00
Rezultatele se vor posta pe:
site-ul C.N. Spiru Haret
site-ul ISMB

Probe pentru:
- Elevii claselor VI-XII
- Concursul IMAR (probă lot)
Regulamentul concursului
și informații suplimentare:
www.ismb.edu.ro
www.cnsbh.ro
www.rms.unibuc.ro
www.viitoriolimpici.ro

*„Chiar îndată după începerea cursurilor ... am putut să -mi dau seama de marile lipsuri ale instrucției mele matematice, cu toată licența mea trecută cu bile albe la București. Erau părți întregi de materie pe cari nu le cunoșteam și mai ales îmi lipsia deprinderea rezolvării de probleme.”
(Spiru Haret)*

Pe data de 22 noiembrie 2014, a avut loc a șaptea ediție a Concursului Național de Matematică „Laurențiu Panaitopol“, organizat de Colegiul Național „Spiru Haret“ din București, prin director Alexandru Constantinescu, cu sprijinul: Societății de Științe Matematice din România (S.S.M.R.) - prin domnul Doru Ștefănescu, al Inspectoratului Școlar al Municipiului București - prin implicarea domnilor: Constantin Trăistaru (Inspector General), Liliana Maria Toderiuc (Inspector General Adjunct), Daiana Azamfirei (Inspectori de Specialitate) - și al Casei Corpului Didactic, București - prin domnul Gabriel Vrînceanu. Concursul se organizează în baza proiectului înaintat spre MEN și aprobat prin nota MEN nr. 59904/01.10.2012, fiind inclus în calendarul concursurilor naționale.

Spațiul de cazare a fost asigurat de Colegiul Tehnic „Iuliu Maniu“, prin doamna director Gașpar Florentina, iar C.N. „Spiru Haret“ a asigurat atât întreaga logistică pentru organizarea și desfășurarea probei de concurs, cât și toate cheltuielile asociate bunei organizări și desfășurări a activităților.

| PROIECT SPIRU |

Un aspect important îl constituie faptul că este unul dintre puținele concursuri naționale în cadrul cărora nu se percepe taxă de participare.

Ediția de anul acesta a reunit 441 de elevi participanți, provenind din școli și licee ale Municipiului București, dar și din alte 15 județe ale țării, după cum urmează: Argeș, Bacău, Bihor, Călărași, Constanța, Dâmbovița, Dolj, Giurgiu, Gorj, Ilfov, Olt, Prahova, Teleorman, Timiș și Tulcea.

Au fost implicați 54 de profesori în evaluarea lucrărilor și 28 de cadre didactice în calitate de asistenți. Echipa care a selectat/ elaborat subiectele pentru clasele V-XII a fost compusă din: Cristian Mangra (Școala Centrală/ Colegiul Național de Informatică „Tudor Vianu”), Ovidiu Șontea (C.N.I. „Tudor Vianu”), și Lucian Petrescu (Colegiul Dobrogean „Spiru Haret”, Tulcea). Comisia de elaborare a subiectelor a fost coordonată de domnii: Mihai Bălună (C.N. „Mihai Viteazul”), Mircea Fianu

(Școala Gimnazială „Tudor Arghezi”) și Radu Gologan (Președintele Societății de Științe Matematice din România).

Ca în fiecare an, și ediția din 2014 a competiției a vizat două secțiuni: concursul interjudețean și testarea lotului olimpic. Concursul este individual și se adresează elevilor din clasele VI-XII; o probă specială are în vedere selectarea echipei reprezentative a României pentru Olimpiada Internațională de Matematică (OIM), constituind o etapă de pregătire/ selecție a acestora: în acest an au fost prezenți 33 de elevi olimpici.

Din cele patru probleme propuse spre rezolvare, una este selectată, în general, din Gazeta matematică, autorul fiind Laurențiu Panaitopol, profesor universitar doctor, unul dintre cei mai fervenți susținători ai revistei menționate, care a avut o slăbiciune deosebită pentru matematica elementară din liceu și gimnaziu.

O situație statistică a participanților și a câștigătorilor de anul acesta e evidențiată în tabelul următor:

CLASA/ SECȚIUNEA	NR. PARTICI- PANȚI	PREMIUL I	PREMIUL II	PREMIUL III
a VI-a	119	Baban Bogdan - 27 p. (C.N.I. „Tudor Vianu“)	Abu Shanab Amina și Tran Bach Nguyen - 26,5 p. (Liceul Internațional de Informatică, București)	Buracu Ștefan - 25 p (Liceul Internațional de Informatică, București) și Ichim Alexia - 25 p. (C.N.I. Tudor Vianu)
a VII-a	92	Pantea Andrei - 28 p. (Liceul Internațional de Informatică, București)	Memiș Edis (Liceul Teoretic „Traian“, Constanța) și Timofte Alexandra (C.N. „Tudor Vianu“) - 27 p.	Coman Andrei - 26,5 p. (C.N. „Tudor Vianu“)
a VIII-a	54	Ignat Horia Andrei - 23 p. (Școala Gimnazială „Eugen Lovinescu“, Slatina)	Drăgoi Sabina - 22 p. (Liceul Internațional de Informatică, București)	Badea Alexandru - 21,5 p. (Școala Gimnazială nr. 97)

a VIII-a	54	Ignat Horia Andrei – 23 p. (Școala Gimnazială „Eugen Lovinescu”, Slatina)	Drăgoi Sabina – 22 p. (Liceul Internațional de Informatică, București)	Badea Alexandr - 21,5 p. (Școala Gimnazială nr. 97)
a IX-a	75	Boșința Alexandru – 26 p. (Liceul Internațional de Informatică)	Milcu Ana – 25 p. (Liceul Internațional de Informatică, Constanța)	Corcescu Tiberiu–24,5 p. (Liceul Internațional de Informatică, Constanța)
a X-a	26	Nicolaescu Andrei – 22 p. (C.N. „Frații Buzești”, Craiova)	Dicilea Alexandru, Duțu Teodor, Popescu Tudor (C.N. „Tudor Vianu”) și Guriță Vladimir (C.N. „Frații Buzești”, Craiova) – 21 p.	Păunescu Adrian – 18 p. (Liceul Internațional de Informatică, Constanța)
a XI-a, a XII-a	38	Cojocariu Sebastian – 23 p. (Liceul Internațional de Informatică, București)	Cicortaș Șerban - 22 p. (C.N. „Emanuil Gojdu”, Oradea)	Beșcuca Marinela – 21 p. (C.N. „Ienăchiță Văcărescu”, Târgoviște)
TOTAL PARTICIPANȚI: 404				

Pe viitor, ar trebui să gândim mai atent partea logistică și modalități de motivare a celor care contribuie constant, an de an, la organizarea și desfășurarea concursului.

Mulțumim doamnei profesor Maria Panaitopol pentru premiile acordate în bani, precum și pentru medaliile acordate premianților. În mod special, țin să mulțumesc aceluia din colectivul școlii (secretariat: Ciobanu Lucreția, Floroiu Megdonia; administrativ: Diaconu Veronica, Stoica Liliana; departamentul IT: Stoica Mihaela, Drăgan Dragoș, Drăgan Raluca), precum și Asociației Părinților, A.P.P.A.-„Spiru Haret”, pentru modul exemplar în care s-au implicat în derularea evenimentului (devenit, deja, tradiție). Nu în ultimul rând, mulțumesc următorilor colegi din catedra de matematică: Iolanda Popescu, Cristina Militaru, Steliana Șerban, Anda Stihî și Ileana Șerban.

*Text: prof. Alexandru Constantinescu,
în numele Catedrei de matematică a CNSHB
Foto: Andrei Turcu, clasa a XI-a A*

| PROIECT SPIRU |

CONCURSUL INTERJUDEȚEAN „SPIRART”, 2014 EDIȚIA a XI-a

Jacqueline Jansen, clasa a XI-a
Foto: *Echipa SpirArt*
Corina Buzoianu

Organizatorii concursului de creație și interpretare artistică, SpirArt, își propun să descopere și să încurajeze potențialul creativ al tinerilor talentați din București și din județele participante, în domeniile: muzical, plastic și al artelor vizuale. Inițiatorii acestui proiect au fost prof. Gabriel Vrînceanu, Inspector de specialitate (matematică) și Arh. Matei Stoean, absolvent C.N.S.H.B. Tema acestei ediții (a XI-a) este *555 NUANȚE ȘI TONURI*. De buna desfășurare a concursului s-au ocupat, în special, doamnele profesoare Sanda Amarandei (arte plastice) și Mariana Comăniță (muzică), susținute de direcțiunea liceului. În ziua desfășurării concursului (și nu numai), holurile școlii au fremătat de sunet și culoare. În cele ce urmează, vă prezentăm câștigătorii acestei ediții:

PREMII - ARTĂ PLASTICĂ

GRAFICĂ

Premiul de excelență: Dumitrescu Andrei, C.N. „SPIRU HARET“

Premiul I: Tudoran Maria Chira, C.N. „CANTEMIR-VODĂ“

Premiul II: Crăciunescu Cătălin, C.N. „ELENA CUZA“

Premiul III: Ormeneanu Victor Pierre, C.N. „GHEORGHE LAZĂR“

Premiul Special: Groza Antonia, C.N. „CANTEMIR-VODĂ“

PICTURĂ

Premiul I: Dănilă Adriana, C.N. „GHEORGHE LAZĂR“ și Mitrofan Ana Maria, L.T. „M. SADOVEANU“

Premiul II: Coica Diana, C.T. „NICOLAE SOCOLESCU“

- Panciuc Iuliana C.T. NICOLAE SOCOLESCU

Premiul III: Amarandei Mira, C.N. „SPIRU HARET“

Premiu special: Toader Irina, ȘCOALA CENTRALĂ

COLAJ

Premiul I: Diaconescu Diana, C.N. „SPIRU HARET“

Premiul II: Căpitanu Simona, C.N. „SPIRU HARET“
Premiul III: Vasile Alexandra, ȘCOALA CENTRALĂ
Mențiune: Roncea Christian, C.N. „GEORGE COȘBUC“

SCULPTURĂ

Premiul I: Stoicescu Cătălina și Bohus Georgiana, L.T. „M. SADOVEANU“
Premiul II: Mihailovici David, C.N. „SPIRU HARET“
Premiul III: Stoicescu Cătălina, Bohus Georgiana, Iosub Laura, Ciurusnuc Ana - L.T. „M. SADOVEANU“

FOTOGRAFIE

Premiul I: Matei Bianca, Liceul de Arte Plastice „NICOLAE TONITZA“
Premiul II: Nicolae Cătălina Maria, C.N. „CANTEMIR-VODĂ“
Premiul III: Turcu Radu, C.N. „SPIRU HARET“

Premii - INTERPRETARE MUZICALĂ

SECȚIUNEA GRUPURI

Premiul I: Five o'clock - C.N. „SPIRU HARET“
Premiul II: Trio - Liceul de Arte Plastice „N. TONITZA“
Premiul III: Cvartet - Liceul de Arte Plastice „N. Tonitza“;
Raze de soare - ȘCOALA CENTRALĂ

SECȚIUNEA SOLIȘTI

MARELE PREMIU: Luca Daniel - L.T. „AL. VLAHUȚĂ“
Premiul I: Vasilescu Sabrina - LICEUL INTERNAȚIONAL DE INFORMATICĂ și Jacqueline Jansen - C.N. „SPIRU HARET“
Premiul II: Dinu Alexandra - ȘC. GIMNAZIALĂ nr. 112, Șchiopu Miruna - ȘC. GIMNAZIALĂ nr. 174
Premiul III: Reiss - L.T. „AL. VLAHUȚĂ“, Marinescu Luca - ȘC. GIMNAZIALĂ nr. 80, Chele Valeria - C.N. „I.L. CARAGIALE“

Mai multe detalii privind concursul SpirArt ajuns la a XI-a ediție găsiți accesând pagina de Facebook: www.facebook.com/Concurs.SpirArt

| EVENIMENT |

DIAMONDS IN THE SKY! SAU „DACĂ-I BAL, BAL SĂ FIE!“

București, Club CHABOO, ora 20.00...
Duminică, 9 noiembrie, Balul bobocilor CNSHB!

La intrare, grupuri de tineri liceeni, veseli și nerăbdători să înceapă „seara cea mare”! Urmăresc vreo oră zeci de mașini din care coboară eleve frumos îmbrăcate, de parcă zânele locale s-ar fi întrecut pe ele însele și ar fi transformat dovlecii în calești poleite, iar pe fete în prințesele primului bal... Nu credeți, nu? Nici eu și nici nu mai sună concordant: bal în club!... Dar să nu ne oprim aici, avem o noapte întreagă de văzut și de auzit...

CHABOO CLUB & POOL este cunoscut drept unul dintre cele mai noi și extravagante complexe din București, cuprinzând o locație interioară luxoasă și spațioasă, cu o capacitate de până la 4000 de persoane, dar și una exterioară, cu 2 piscine, la fel de generoasă ca spațiul.

Organizatorii: Dăscălescu Ionuț, Dăscălescu Gabriela, Ionescu Cosmin (XII H), Boar Cornelii (XII C), Vișinică Iulia (X A), Baran Cristian Ștefan (XII F) au gândit anul acesta un proiect de mare anvergură, urmărind, evident, o cât mai mare participare a elevilor, dar și aspectul - deloc de neglijat - al locației neobișnuite și spectaculoase... În acest context, sunt de menționat promovarea excelență a evenimentului în școală, dar și propagarea corectă în mediul online, facilitând o prezență record.

Sigur că întrebarea: „dacă-i balul bobocilor, unde sunt bobocii în aglomerația asta și cum reușesc ei să împlinească scopul declarat al unui asemenea eveniment, adică să se cunoască și să interacționeze

CHABOO

BUCUREȘTI

pentru a încheia viitorul nucleu de patru ani, clasa?” are răspunsul pregătit deja: „dacă-i bal, bal să fie!” și nu ne mai biciuim gândirea cu întrebări inutile... În fond, toți liceenii au dreptul la o seară de maximă libertate pe an!

Sonorizarea din club a fost excepțională, astfel încât era imposibil să comunicai cu cineva aflat lângă tine prin viu grai (reuşeam numai prin sms!), melodiile interpretate de Ruby și de Grasu XXL aruncând în aer spiritele. S-a dansat, s-au distrat toți! Trupa liceului, „Five o'clock”, a avut mare succes și îi felicităm, pe această cale, pe colegii noștri. Atmosfera a fost întreținută de către prezentatorii Mc. Harra și DJ Barack.

Găsesc două „bobocele” și le aplic rapid un chestionar, într-o pauză de muzică. Ca și restul asistenței, sunt încântate de locație și de atmosferă și, deși C.I., din clasa a IX-a D, nu este fană Ruby, recunoaște, ca și colega ei, A.C., că organizarea este bună. (A.S.I.)

Punctul de maximă atracție a serii a fost, ca în fiecare an, concursul de miss și mister „boboc”... S-au perindat pe scenă, în cadrul celor trei probe, elevii selectați anterior. Proba de originalitate a oferit posibilitatea concurenților de a-și etala aptitudinile. Talentele lor au lăsat publicul fără cuvinte, stârnind ropote de aplauze. Fie că au dansat, cântat, pictat sau ... spus bancuri, show-ul a fost un incontestabil succes. După o scurtă pauză, în care muzica și voia bună au făcut legea, bobocii noștri, aflați în cursa pentru titlul de Miss & Mister, ne-au oferit un spectacol de dans ce a depășit cu mult așteptările publicului, totul fiind acompaniat de un superb joc de lumini multicolore, așa cum numai în cluburi întâlnești. (A.O.)

Câștigătorii au fost: miss boboc 2014 - Giulia Andreea Ionescu, mister boboc 2014 - Sebastian Tigran Galustyan, iar premiul de miss și mister popularitate a fost acordat elevilor Alexandra Cristina Ilie și Radu Neagoe.

„Câtă bucurie și câtă efervescență în mulțimea de elevi! Mă gândesc ce va fi peste zece ani, unde vom fi fiecare, ce vom face atunci și cum ne vom aminti de seara balului... În ceea ce mă privește, nu voi uita niciodată acest bal... pentru că... n-o să credeți... am întâlnit prințul...” (A.S.I.)

Adela Sara IONESCU, clasa a X-a D
 Alexa OȚET, clasa a IX-a A
 Foto: facebook/balulbobocilor2014

| ANCHETUȚA |

ROMANIAN STUDENT LEARNING IN AUSTRIA

As we know, education is very different in other countries but they all have the same quest, to help us achieve our goals. This is why I took my time to give you a better perspective of schools outside Romania.

by Giuliano Feruță, student
at Kenyongasse, Mater
Salvatoris, VIENNA

I don't know how other students from Vienna start their daily routine, so I will give you a glimpse of a typical school day for me.

I wake up at 7am and one hour later my lesson starts. I have enough time to prepare as I live not too far from my school. At 8, every student has to be in his classroom, prepared for the first class. After the teacher has arrived, the first thing we do is pray to our dear Lord (yes, I am in a catholic school) and then the lesson starts. After 50 minutes of intensive studying we have a 5 minute break followed by a 20 minute brake followed by another lesson of 50 minutes, never mind you get the point.

So I have been in school in Romania as well, I will not reveal the name of the school as I don't want to disrespect the school by any means. I was accepted at this school when I was seven years old, maybe the system changed but I will just give you the differences that I have noticed over time. First off the education system is way more different than I thought. We have other timetables, like I showed above and every student has a right to take an exam once a semester to try and higher his/her grade.

In our school here, we have to take 2

or 1 (depends on the profile) voluntary-must go lessons. Where every student is free to take which class he wants, but once that decision is made, the student must attend the lessons as it would be normal lessons. This lessons are usually held after school, so it doesn't interfere with other classes.

Here we get as much homework as we do in Romania, but I have realized that we don't get homework during our vacations. Every big class like German, Mathematics, English etc. have two tests each semester. Such a test can take up to two hours and in the last year of school even to three hours as preparation for the finals.

I have experienced both sides of school, which was hard at the beginning but we as humans have the ability to adapt to everything around us as long as it isn't too extreme, but I will give you a tip:

**NEVER CHANGE SCHOOLS
BETWEEN COUNTRIES UNLESS
YOU REALLY HAVE TO**

I hope I gave you a slight overview of the school in Austria and I really want to thank the school headmaster, Alexandru Constantinescu, and the whole "Vlăstarul" Team for letting me publish this article.

ELEV ROMÂN - LA STUDII ÎN AUSTRIA

După cum știm, educația este foarte diferită în alte țări, dar toate au același scop, de a ne ajuta să ne împlinim visurile. Din această cauză mi-am făcut timp pentru a vă oferi o perspectivă proprie asupra școlilor din afara României.

Nu știu cum alți elevi din Viena își încep rutina zilnică, așa că vă voi oferi o imagine asupra unei zile tipice de școală pentru mine.

Mă trezesc la 7 dimineața, iar peste o oră, prima lecție începe. Am destul timp să mă pregătesc pentru că nu stau departe de școala mea. La ora 8, fiecare elev trebuie să fie în clasă, pregătit pentru prima lecție. După ce intră profesorul, primul lucru pe care îl facem este să ne rugăm la Domnul nostru (da, studiez într-o școală catolică), iar apoi lecția începe. După 50 de minute de studiu intens, vine o pauză de 5 minute, urmată de o pauză de 20 de minute urmată de altă lecție de 50 minute, în fine, ați înțeles ideea.

Am fost, de asemenea, într-o școală din România, pe care nu o voi numi pentru că nu doresc să o discreditez în vreun fel. Am fost acceptat în această la școală la 7 ani, poate sistemul s-a schimbat, dar vă voi spune diferențele observate de mine de-a lungul timpului. În primul rând, sistemul educațional este diferit de așteptările pe care le aveam. Orele sunt altele, și fiecare elev are dreptul de a da un examen odată pe semestru pentru a-și mări nota.

În școala noastră, avem de ales unul sau două (în funcție de profil) cursuri

opționale. Toată lumea poate alege ce opțional dorește, dar odată ales, trebuie tratat ca o disciplină obligatorie. Aceste lecții sunt ținute după orele de curs, în scopul de a nu încurca celelalte ore.

Aici primim la fel de multe teme, precum elevii din România, dar niciuna pentru vacanță. La materii importante ca: germana, matematica, engleza etc., susținem câte 2 teste pe semestru. Un astfel de test poate dura două ore și, în ultimul an, chiar trei, în scopul pregătirii pentru examenele finale.

Am experimentat două modalități de învățare în școli diferite. A fost greu la început, însă noi, oamenii, avem abilitatea de a ne adapta la tot ce este în jurul nostru, atâta vreme cât schimbările nu sunt extreme. Îmi permit un sfat:

**NU VĂ SCHIMBAȚI ȘCOALA
PENTRU UNA DIN ALTĂ ȚARĂ
DECÂT DACĂ ESTE ABSOLUTĂ
NEVOIE**

Sper că v-ați format o idee despre școala mea din Austria și aș dori să mulțumesc domnului director, Alexandru Constantinescu, și întregii echipe *Vlăstarul* pentru oportunitatea de a publica acest articol.

*Giuliano Feruță, elev la
liceul Kenyongasse, Mater
Salvatoris, VIENA
Traducere: Victor Ion,
clasa a XI-a E
Foto: www.kenyon.at*

SPORTUL ÎN SPIRU: MAI MULT DECÂT O MATERIE

Andrei Stroe, clasa a IX-a A

Foto: Diana Sturzu, X G

„Talentul câștigă meciuri, dar munca de echipă și inteligența câștigă campionate.” (Michael Jordan)

Cuvintele celebrului baschetbalist caracterizează, cred eu, ceea ce se întâmplă astăzi în sala de sport de la Spiru.

Să ne întoarcem puțin în timp. În anul 1960, pe porțile liceului nostru ieșea Alin Savu. Acesta avea să joace 17 sezoane în prima divizie de baschet din România (majoritatea la Steaua) și să contorizeze 205 selecții în echipa națională, fiind singurul tricolor selecționat de două ori în echipa Europei (1967 și 1968).

După trei decenii, pe Strada Italiană a mai rășărit un nume mare: Virgil Căruțașu. Acesta are un palmares impresionant în sportul de sub panou, cucerind 4 titluri cu Dinamo, clubul în care s-a lansat, 5 cu Asesoft și alte 4 cupe ale României. De asemenea, a îmbrăcat tricoul Naționalei de seniori până în anul 2007. Alți jucători care au trecut pe la Spiru sunt: Anton Silviu (fost jucător la Rapid) sau Cezar Stănescu (BCM U Pitești).

În prezent, constat cu plăcere faptul că nu sunt nevoit să îmi pun punct

articolului după această incursiune în istoria sportivă a școlii. Anul trecut, spre exemplu, echipa de baschet masculin a liceului a reușit să câștige campionatul municipal, completând astfel colecția de trofee spiriste, la care au contribuit, de-a lungul anilor, echipele de volei, baschet sau fotbal.

Cărui fapt i se datorează, totuși, această continuitate? Răspunsul are în vedere, cred eu, colaborarea. Mai exact, colaborarea dintre elevi, care se luptă pentru un loc în echipă, și profesori, ce fac eforturi pentru a duce tradiția mai departe. Atâta timp cât această cooperare va continua și direcțiunea va încuraja sportul, vitrinele de trofee vor deveni neîncăpătoare.

Îi felicit pe toți sportivii și antrenorii care au contribuit la victoriile echipelor noastre, indiferent de sport sau de an, și închei nu înainte de a atrage atenția asupra unei amenințări care planează nu numai asupra sportului, ci și asupra reușitei în viață: „În minutul în care începi să vorbești despre ce o să faci dacă pierzi, sigur ai pierdut.” (George Pratt Shultz, politician american)

Nebunia sportului

EPISODUL 2014

Neavând printre caracteristici timiditatea, sportul s-a dat în spectacol în anul 2014, oferind momente memorabile fără nici cea mai mică reținere.

HANDBALL

Campionatul European de handbal feminin, desfășurat la sfârșitul anului 2014 în Ungaria și Croația, s-a terminat, din păcate, mai devreme pentru naționala României. Cu toate că reprezentativa noastră a câștigat 5 puncte în grupă, tricolorele au pierdut calificarea în actul următor, terminând pe locul 5 în grupă și pe locul 9 în clasamentul final, din cauza înfrângerii cu Ungaria și a egalului cu Danemarca.

Parcursul a fost unul modest, ținând cont de adversari, din cele 5 meciuri fetele noastre înregistrând două victorii, un egal și două înfrângeri.

Pe de altă parte, campionatul european a fost unul foarte bun pe plan individual pentru portarul și interul stânga ai naționalei. Cristina Neagu a terminat pe Locul II în topul marcatoarelor și a fost aleasă cel mai bun inter stânga, câștigând astfel un loc în echipa ideală a turneului. Paula Ungureanu a fost recompensată cu Locul al II-lea în topul portarilor.

La ediția din 2010, naționala feminină a reușit să câștige medalia de bronz, învingând în finala mică echipa națională a Danemarcei cu scorul de 16-15.

GIMNASTICĂ

Echipa României de gimnastică a terminat pe Locul 4 Campionatul Mondial desfășurat în Germania, la Stuttgart. Larisa Iordache a reușit să aducă singura medalie de aur pentru România, în cadrul probei

de individual compus. De asemenea, Larisa este de cinci ori campioană europeană, de trei ori medaliată la campionatele mondiale și mai are în palmares bronzul olimpic obținut în 2012, la Londra.

FORMULA 1

După o lungă perioadă de supremație a echipei Infiniti Red Bull și a pilotului Sebastian Vettel, Lewis Hamilton a câștigat, pentru a doua oară în carieră, titlul mondial, însumând 384 de puncte.

Locul 2 a fost ocupat de colegul său, Nico Rosberg, cu 317 puncte. Clasamentul pe echipe a fost câștigat de Mercedes AMG, cu 701 puncte, cei doi piloți adunând 16 victorii și 31 de clasări pe podium.

RUGBY

Toamna trecută a fost una foarte încărcată și pentru naționala de rugby masculin în 15 jucători, aceștia susținând trei meciuri test în vederea pregătirii Cupei Mondiale din 2015, desfășurate în Anglia. În meciul cu Statele Unite și Japonia, echipe aflate pe locurile 16, respectiv 11 pe plan mondial, stejarii au fost înfrânți. În schimb, în ultimul meci, s-a văzut o mare schimbare de atitudine din partea jucătorilor, dovadă fiind victoria cu 18-9 în fața canadienilor. Astfel, stejarii au încredere că vor avea rezultate bune la Cupa Mondială, într-o grupă din care mai fac parte Franța, Irlanda, Italia și Canada. Țin să menționez faptul că stejarii s-au calificat la toate cele șapte ediții ale Cupei Mondiale, de când aceasta s-a înființat. Pe plan intern, RCM Timișoara a câștigat Cupa României în fața echipei „Știința” Baia Mare, cu scorul de 19-14. În campionat, Locul 1 este ocupat de Baia Mare, cel secund - de Farul Constanța, iar Locul 3 - de RCM Timișoara.

FOTBAL

Cele mai bune 16 echipe din Europa și-au aflat adversarele în urma tragerii la sorți desfășurate la Lyon. Cele mai spectaculoase partide se vor desfășura între Sahtior Donetsk și fosta finalistă din sezonul 2013-2014, Bayern Munchen. De asemenea, duelul PSG-Chelsea, se anunță a fi unul foarte echilibrat, ținând cont de investițiile făcute la ambele cluburi, în perioada anterioară a transferurilor. Lotul parizienilor și al londonezilor însumează peste 650 de milioane de euro. Un alt duel încrâncenat va fi meciul Manchester City-Fc Barcelona, acolo unde Messi, Neymar, Suarez și Ivan Rakitic va trebui să demonstreze că rezultatele slabe din campionat sunt doar o întâmplare.

Cristiano Ronaldo a câștigat pentru a doua oară, la rând, balonul de aur, îndeplinind așteptările tuturor!

Formula echipei anului 2014

este sistemul german cu patru fundași, un mijlocăș închizător, doi mijlocași centrali ofensivi și trei atacanți. Nucleul echipei este format de jucătorii finalistelor Champions League. Din echipă fac parte patru jucători de la Bayern Munchen: portarul Manuel Neuer, fundașul dreapta Philip Lahm, fundașul stânga David Alaba și mijlocașul Arien Robben. Real Madrid îi are în echipă pe: fundașul central Sergio Ramos, mijlocașul închizător Toni Kroos și pe câștigătorul balonului de aur, Cristiano Ronaldo. Atletico Madrid este reprezentată de fundașul central Diego Godin, Manchester United îl are pe Angel Di Maria, Barcelona - pe Lionel Messi. Zlatan Ibrahimovic este singurul jucător ce reprezintă alt campionat în afară de cel spaniol, englez și german.

Cristian Lupescu, clasa a IX-a G

Pauză de lectură

SCOTOȚIND PRIN

NARNIA...

Ce este *Narnia*? Este numele unui tărâm fantastic din cartea lui C.S. Lewis, **Cronicile din Narnia**. Dar Narnia este și numele dat de o mână de elevi din clasa a XII-a F bibliotecii liceului, în vremea când începuseră munca de inventariere a fondului de carte (2012). În fiecare număr al *Vlăstarului*, sporiștii supun atenției câteva titluri din biblioteca CNSHB.

Hoțul de cărți

Autor: Markus Zusak

Editura: RAO

An: 2011

Nr. de pagini: 571

Despre ce este vorba aici?

Hm... este vorba despre Holocaust, despre viața din Germania nazistă în cel de-al Doilea Război Mondial. Însă nu doar atât, această operă fiind și o scriitură despre puterea cuvintelor de a crea lumi.

Există ceva... special, să zicem?

Ceea ce face acest roman să fie cu adevărat remarcabil este felul în care e spusă povestea: totul este

- privit prin ochii Morții. Da, Moartea,
- personajul cu coasa, este un narator
- intradiegetic martor, proiectat în
- discurs prin indici morfologici
- la persoana I. Surprinzător, acest
- narator este neasteptat de cald și
- chiar amuzant uneori.

Vreau mai multe detalii!

- Prin ochii Morții este
- urmărită evoluția lui Liesel
- Meminger, o fetiță de naționalitate
- germană, trimisă împreună cu
- fratele ei să locuiască la familia
- adoptivă Hubermann, atunci când
- tatăl este închis, acuzat că ar fi

comunist. Fratele fetei moare pe drum, fapt ce îi permite Morții să o observe pentru întâia dată pe Liesel. La mormântul fratelui, Liesel găsește o carte, „Manualul Groparului” ce devine astfel prima ei carte furată, deși nu știa să citească sau să scrie.

Tatăl ei adoptiv, zugravul Hans Hubermann, este un acordeonist deosebit de talentat. „Uneori, cred că papa este un acordeon. Când mă privește, și zâmbește, și respiră, aud notele” afirmă Liesel. Acesta va fi cel care o va deprinde în tainele cititului, îndeletnicire care o va fascina într-atât

pe copilă, încât își va face un obicei din a fura cărți de la incendierile de volume organizate de naziști, din casa soției primarului din Molching, micul oraș german în care este plasată acțiunea și de oriunde mai apucă. Liesel duce o viață aparent lipsită de griji, alături de prietenul ei, Rudy Steiner, un

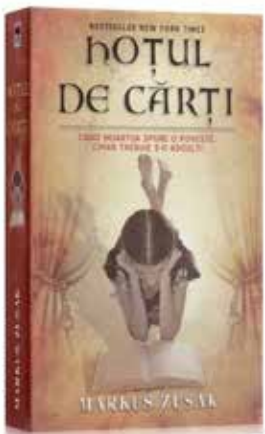
băiețel blond cu ochi albaștri, un ideal al naziștilor care nu înțelege nazismul.

Lucrurile se complică atunci când Max Vandenburg, un tânăr evreu, fiul unui camarad de front al lui Hubermann din Primul Război Mondial, este nevoit să se ascundă în pivnița acestuia, spre disperarea întregii familii, care se confruntă cu problema dificilă de a adăposti pe dușmanul numărul unu al naziștilor.

BIANCA STOICESCU,

clasa a IX-a A

• Prin ochii Morții este urmărită
 • evoluția lui Liesel, relația ei aparte
 • cu cărțile și cuvintele, prietenia ei
 • cu Max, de care o leagă dragostea
 • pentru lectură și coșmarurile
 • recurente.

De ce titlul: „Hoțul de cărți“?

• Toate întâmplările din
 • timpul războiului, de la evreii
 • mânați spre lagăre prin micul oraș,
 • la bombardarea nocturnă, au fost
 • consemnate de către Liesel în propria
 • carte, intitulată chiar „**Hoțul de
 • cărți**”. „Am urât cuvintele și le-am
 • iubit și sper că le-am orânduit
 • bine“, a mărturisit Liesel.

Un alt motiv pentru a citi cartea?

• „Când moartea spune o
 • poveste, chiar trebuie s-o ascuți“

Hoțul de umbre

Autor: Marc Levy

Editura: Trei

An de publicație: 2010

RALUCA MURĂRESCU,

clasa a IX-a A

„În lungul periplu ce te-așteaptă, să nu-ți pierzi niciodată sufletul de copil, să nu-ți uiți niciodată visele, ele îți vor fi motorul existenței, vor alcătui gustul și mirosul dimineților tale“. *Marc Levy*

Da, frumos ! Dar de unde până unde...,Hoțul de umbre“ ?

Hoțul de umbre este povestea unui băiat singuratic, care, după ce tatăl său îl abandonează pe el și pe mama lui pentru altă femeie, descoperă că poate fura umbrele altora. Însă nu se rezumă doar la aceasta, el aflând că poate vorbi cu umbrele oamenilor și descoperi secretele și problemele lor.

Dar, pentru că avea această putere băiatul trebuia să o folosească pentru a ajuta oamenii: „Găsește, pentru fiecare dintre cei cărora le furi umbra, acea scânteie ce le va lumina viața, o frântură din memoria lor ascunsă, asta-i tot ce vrem noi de la tine” este sfatul pe care copilul îl primește de la umbre.

Pare interesant.

Chiar este.

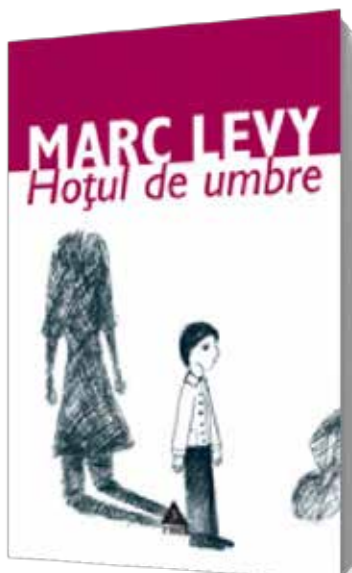
Mai dă-mi câteva detalii...

Un moment important în carte este întâlnirea personajului cu Cléa, o fetiță surdo-mută de care se îndrăgostește. Cléa este fata cu un răs ca „un cântec de violoncel“, care îl farmecă și îl

face să-i destăinuie secretul său. În scurt timp, personajul pierde legătura cu Cléa, însă își dă seama că ea este prima sa dragoste „O iubire din copilărie este sfântă, nimic nu ți-o poate smulge din inimă. Rămâne acolo, ancorată în străfundurile ființei tale. E de-ajuns ca o amintire s-o elibereze, și ea urcă la suprafață, chiar și cu aripile frânte“.

Asistăm la un final romantic, în care cei doi rămân împreună, ca în basme ?

Da și nu. La un moment dat, naratorul face un salt în timp, personajul împlinind deja 20 de ani, fiind student la Medicină și lucrând la secția de Urgențe. Are o viață monotonă, flirtează cu o colegă de la facultate și salvează, cu ajutorul puterii sale de a fura umbre, viața unui băiețel. Până la urmă, printr-o întâmplare a destinului, „hoțul de umbre“ o reîntâlnește pe Cléa, nu spun nimic mai mult. Poate doar faptul că romanul are un final emoționant, cu numeroase subînțeleșuri.

EROU

(Versetele Aroganței, verset 15, 21 martie 2013)

www.cioturi.blogspot.ro

- David A. Marin, clasa a IX-a H

Si nisipurile roșii, sângerânde pufăiau...
Soldații, cu calibrul încărcat, cu patriotism plâneau...
Înrolați ca voluntari, „eroii“ în ocean vărsau...
De pe legiuni săreau tranșee...
Gândurile, vai de ele...

Animați de propaganda,
Râdea armata.
Iar de pe partea de pe stânga,
Un toboșar trist bătea goanga.

Muniția parcă rânjea,
Si plânsetele nevestelor parcă la ceruri ajungeau....

Dintre toate, arogantă,
Peste batalioane, zăreau bomba, ambulantă...
Si dintre toți inșii ce ridicau drapelul...
Eroul adevărat, era cel ce și-a lăsat scalpul.

Convins de iubire,
Având ura pentru a luptei vestire...
Unul era un individ.
Acela era de dragoste avid,
Nu era un alt guvid.
Din turmă lipsea respectivul...
Pe acesta nu avea să curgă acidul...

Soldatul ce n-a rămas ținut minte de paginile de istorie,
Poetul ce s-a desfătat peste de măsura cu lipsa de glorie,
Stătea frumos, arogant si înțelept, ascuns sub o croitorie...
Iar mâinile acestuia îi căptușeau părul miresmat al iubitei sale...
Si sunetele de plăcere au estompat explozia venind agale...
Acesta era eroul, cel ce nu făcea parte din trupa de animale...
Acesta era eroul, ce nu se împușca pentru niște cereale...
Acesta era eroul, al cărui scalpel stătea îngropat in sare....

Scris pe „Plastic Beach“ de Gorillaz

MOLOTOV

*David A. Marin, clasa a IX-a H
(Versetele Arogantei, verset 43, finele anului 2014)*

43. Nu au înțeles niciodată
...elevi proști...
Nu au înțeles frumusețea -
- frumusețea opulenței.
Nu au înțeles nici ceilalți,
cu hainele lor roșiatică mari
și sirenele lor mari
și furtunurile mari
Al dracu, tot nu au înțeles
frumusețea
subtilității opulenței
atomului
în descompunere
al lemnului școlii
explodând
în flăcările
date de alcoolul
cocktailului meu molotov
pe care îl ascund sub catedră
mereu.

Nu înțeleg, nu înțelegeți,
cât mă trageți în casa aia rece
cu gratii reci.
De ce îmi luați lucrurile?
Am Hamlet, Hamlet în servietă...
Vă rog, nu îmi ardeți focul
cu apa aia roșie
că biblioteca, plină de critici bătrâni
și elitiști
- cuțitele ce taie poezia-
biblioteca
arde așa frumos...

Nu a înțeles nici paznicul
opulența.
Frumusețea sângelui colegului meu de celulă
pe perete.
Am încercat doar să îi predau,
am diplomă acasă
pe perete.
Și nu a înțeles nici celălalt paznic
Frumusețea sângelui colegului lui
pe camera de supraveghere
Și doar câțiva închiși
au aplaudat lecției mele
- sângelui vostru.

De ce mă căutați?

Nu înțelegeți...
Cu armele voastre mari, stau
și pictez
pereții unei bănci
cu bani arși
Și pe radio mă numiți terorist...
Admit că e, totuși,
oh, oh, e totuși, oh,
văzându-va fețele confuze,
speriate,
e totuși așa de amuzant!

Când o să înțelegeți că eu
eu sunt doar un profesor.
Îmi place frumosul,
Și nu înțelegeți...
elevi naivi...
elevi delicioși de naivi...
privind flăcările cu furtunul
fumezând
și nu cu sufletul.
Elevi ce urlau când predam Bacovia
Oh, si-
-ce urlau...

...în flăcări de molotov,
apoi,
pe hol.

Molotov, molotov...
ce frumos arzi tu.
Și azi, muzica e mai tare
ca sunetul sirenelor.
Și numele-mi
Ce îmi e scris de anarhiști
Pe ziduri
E mai mare
ca al vostru...
...elevi proști...

TIMPUL RECOLTEI

*Eu mă înalț atât de sus,
Doar pentru a mă prăbuși cât mai adânc;
Ca să-mi rup picioarele
Să nu mai pot alerga
După ceea ce n-am nevoie.
Închis în pivnița din turnul minții mele,
Deplorabil,
Mă întreb:
„Când e sezonul ciupericii lui Cezar?”*
Numai că e un altfel de dezechilibru,
Când copacii respiră invers,
Iar soarele răsare acolo unde ar trebui să apună.*

*Paul Reekie – Când e sezonul ciupericii lui Cezar

Răzvan Avădănei, absolvent CNSHB,
promoția 2013

Cum să te

Capitolul 2 Per ardua ad astra¹

(continuare din numărul anterior)

Gogoasă Alexandru, clasa a XI-a D

Pianul din camera de zi era acoperit de un voal de praf. Picături de lumină înțepau întunericul camerei, iar aerul închis te ducea cu gândul că acolo nu mai locuia cineva de câțiva ani. Soldatul în uniformă neagră se plimba cu mâinile la spate prin toată casa, ca și cum ar fi inspectat un întreg regiment.

Lisandru se odihnea acum pe o bancă într-un parc din centrul orașului. Liniștea și bătaia vântului îl făceau pe băiat să-și revină din starea de mai devreme. Acele evenimente atât de stranii se petrecuseră prea repede pentru el, iar acum întrebările căutau un răspuns rațional. Dar cu greu putea găsi o explicație. „Totuși, copilul cu păr blond și ochii albaștri îmi părea cunoscut, iar soldatul acela în uniformă neagră... Dar nu a mai fost un război de zeci de ani, iar eu nu am avut ocazia să fi cunoscut pe cineva din armată. Să fie de la căldura de afară sau, probabil, medicamentele îmi dau aceste halucinații, fiind o reacție adversă. „De ce?“ se întreba.

În fața lui, pe o altă bancă, la umbra unui plop, doi bătrâni, soț și soție, se odihneau. El, cu chipul rumen și alungit, cu ochi mici și luminoși, sfârâma cu mâinile tremurânde o bucată de pâine pentru porumbeii albi ce se adunaseră în jurul lor. Ea, cu părul lung și încărunțit, cu ochi albaștri și calzi, răsfoia paginile unei cărți vechi, ale cărei pagini erau prinse cu sfoară. Amândoi păreau că nu duc grija zilei de mâine, ci, mai degrabă, încercau să nu lase timpul să alerge pe lângă ei. Statul la televizor sau dezbaterile politice nu le erau pe plac, gândurile lor căutând probabil trecutul. Lisandru îi privea încântat și se întreba cum va arăta el la cinci decenii de viață,

dacă va fi chinuit de primele raze ale bătrâneții, ducând dorul clipelor apuse. „Din totdeauna mi-am dorit să-mi sculptez viața în așa fel încât, la șaptezeci de ani, sleit de orice energie vitală, într-un fotoliu comod, citind prospectele zecilor de medicamente ce ne creează iluzia unui trai mai bun, să răsfoiesc prin zecile de amintiri din biblioteca sufletului meu, împărțându-le nepoților“, își zicea mereu, privind viitorul ce stă ascuns ca un leu în așteptarea prăzii.

Se uita la ceasul de la mâna dreaptă. Era deja prea târziu pentru a mai ajunge la liceu. A mai zăbovit vreme de o oră pe acea bancă, admirând neconținut un monument aflat la câțiva pași de cei doi bătrâni. Soarele mai lumina doar o parte a obrazului din piatră al unei tinere fecioare ce plângea și ținea aproape de inima ei mâna unui soldat mort. Opera de artă, lucrată de o mână dibace, exprima întreaga suferință ce se revărsa în urma războaielor crunte. Lisandru analiza atent fiecare parte a statuii și își amintea că a văzut și el câteva filme pe acest subiect, care i se păreau prea dure și sfâșietoare, mai ales pentru cei slabi de înger. „Nu voi face niciodată armata și nici nu vreau să iau parte la vreun război“, se gândea el. Statuia avea o plăcuță din marmură pe care erau gravate următoarele cuvinte: „Per ardua ad astra“. Lisandru credea că era vorba despre moarte, despre lumea în care va trece sufletul nostru. Era ceva mai profund de atât.

Noaptea începea să dea târcoale. Se gândi să se ducă acasă. Dintr-o dată, observă că ceasul lui a stat.

- Dacă nu vă este cu supărare, îmi puteți spune

¹ Prin îndrăzneală, spre stele!

joci cu viața

cât este ora? întrebă el pe bătrânul ce încă hrănea porumbeii.

- Timpul nu este niciodată de partea noastră, tinere! Începu bătrânul. El este asemeni unei piste de curse în care noi, oamenii, suntem doar mașinile. La un moment dat, fiecare dintre noi va ieși din această cursă, dar nu vom ști niciodată când. Important este drumul ce l-am urmat și trecutul ce ni l-am format pentru că, fără el, suntem ai domnului mort ce poate doar să se plimbe.

- Omul trebuie să învețe cum să se joace cu viața, nu să se ascundă în spatele unei măști! continuă bătrâna, care-și ridică privirea din cartea veche și se uita acum în ochii lui Lisandru. E trecut de ora șase, dragule!

Răspunsul celor doi bătrâni l-au uimit pe Lisandru, crezând prima dată că aceștia se joacă cu mintea lui zbuciumată. „Lecțiile de viață trebuie păstrate pentru că ele sunt experiențe ale ființei bipede, sunt avertizări pentru noi, cei necunoscători, arătându-ne drumul, nu minciuna”, își spunea el. Dar, pe când trecea pe lângă statuia din piatră pe care o admirase îndelung, îi apare în fața ochilor copilul cu păr blond, care arăta înspre cei doi bătrâni. Dintr-o dată, Lisandru îi vedea pe aceștia cum îl gădilau pe un băiețel, cum îi pictau cu veselia lor zâmbete zglobii și simți o bucurie nejustificată în suflet... se simțea copil. Trezit ca

dintr-un vis frumos, totul a dispărut, la fel și acel sentiment cald. „Din nou acel copil. Dar de ce? De ce îl văd mereu? Și sentimentul acela... nu am mai simțit de multă vreme o astfel de căldură interioară. De ce?”. În autobuz, un tânăr i-a oferit locul. Cu capul rezemat de geamul rece, contempla orașul adormit. Umbra nopții învăluia clădirile într-un fel de somn adânc, iar luna ca de sidef plutea pe valurile cerului. Acum Lisandru nu se mai gândea la nimic. Mintea lui era goală asemeni unui câmp de luptă în urma păcii. Nu auzea nici măcar rugămintea unui cerșetor invalid de a-i da o monedă. Daca era în Anglia, ar fi cerut un penny, dacă locuia în Franța, ar fi cerut un franc, iar în Japonia, probabil, cincizeci de yen japonezi. Dar nu se afla în niciuna din aceste țări. De fapt, nici Lisandru nu mai știa unde se află. „Copilul acela trezește, de fiecare dată când îl văd, anumite sentimente în sufletul meu. Să fie pur și simplu o închipuire sau semnul apariției unei boli? Să fie semnul că moartea îmi șoptește, pe la urechi, vechi sonate? De ce?”

Acasă nu îl aștepta nimeni. Doar liniștea și un timp înșelător își făceau veacul în cea pustietate. Lisandru și-a aruncat rucsacul și s-a așezat în fotoliul său comod. După o asemenea zi, oboseala a pus stăpânire pe organismul său la fel cum Germania a pus stăpânire pe jumătate din Europa. A adormit.

Cupidon trist

Prin sinceritate m-ai ucis,
mi-ai torturat eul,
m-ai aruncat în vidul ăsta
crunt, de jale
și-i frig și-n ploaie,
și-n toamna de afară
și stropi de sânge îți îmbie obrazul.
Doar o mișcare lascivă,
o umbră palidă, numai una
aruncă aici săgeți cu aripi.

Maria Dragomir, clasa a X-a G

●
Deschide ochii!
Ascultă-mă!
Vezi? Trebuie să vezi! Ce anume?
Valurile ce se sparg inconștiente.
Nu le vezi.
Auzi? Trebuie să auzi! Ce anume?
Cum liniștea își face loc în iazul cu broaște
Nu auzi.
Simți? Trebuie să simți! Ce anume?
Mângâierea ciobului în care te-ai tăiat ieri.
L-ai izolat de celelalte cioburi
Nu-l mai simți.
Se luminează.
Închide ochii.
O sa te doară.
De ce nu mă ascuți?

Teodora Ghețea, clasa a XII-a F

VANITAS - TABLOU CÂNTAT DE UN SCRITOR

Alexandru Gogoasă, clasa a XI-a D

› **Hârtia este icoană pentru scriitori la fel cum, pentru pictori, culoarea devine glas**

Scriu aceste rânduri cu sufletul gol, gânduri trecătoare și cu un vis ce atârână de penița sufletului meu. Mă opresc pentru o clipă și privesc pereții solitari, crezând că voi găsi un teatru de umbre al cărui unic spectator să fiu. Ceasul a amuțit.

Pun capac stiloului, așez foaia albă sub o carte, închid lampa și mă ridic de la masă. Ies afară și începe să plouă cu picături galbene pe drumul albastru, călcând în băltoace verzi ce-mi pătează conștiința. Merg, neștiind unde și de ce, asemeni unei pensule pe un șevalet în mâna unui pictor orb. În jurul meu nu este nici urmă de viață, ci doar artă: pete de culoare, forme abstracte și nuanțe de vise. De-a lungul acestui drum nesfârșit, admir copacii din sticlă cu frunze de rouă și încerc ușor să-i ating ca nu cumva să-i sparg. Deasupra mea, cerul avea nuanța palidă a unei picături de sânge pe un fluture galben, iar norii erau pictați în ulei, asemănându-i cu valurile unei mări pe această pânză. Solitar, arunc un băț din cleștar într-un lan de flori de lut. Nicio mișcare, niciun vânt care să culeagă clipele de pe obrazul palid al unei fecioare. Încep să strig, dar nu mă aude nimeni, nici măcar un bătrân ce se leagănă într-un balansoar, având alături un câine blând ce latră după trecutul lor. Se pare că timpul

este o picătură de foc aruncată într-un lac de argint.

Dincolo, o dungă de cerneală delimitează noaptea din mătase neagră pe ale cărei ceruri din marmură stă luna din ceară. Pășesc peste acea linie și privesc fascinat în jur grandoarea nocturnă, tot acest monument sculptat armonios. Mă așez pe o bancă din fire de nisip și mă gândesc la tot acest întuneric pe care noi, muritorii, îl echivalăm morții. Dar nimic nu doare mai rău decât un om fără trecut, această umbră spirituală care ne leagă de un destin necruțător sau pașnic. Viața este drumul ce nu are hartă, deoarece calea noastră nu are un capăt, ci câteva mii de bifurcații pe care ni le creăm în mod inconștient ca urmare a trecutului nostru. Chiar și după moarte, acest drum nu se întrerupe, ci se continuă cu trecutul nostru ce devine un tunel în interiorul

căruia singurul ecou ce-l vom auzi va fi acela al sufletului. De aceea, moartea nu se traduce prin sfârșit, ea fiind o pată de culoare pe portativul unui scriitor. Astfel, în fiecare noapte, cânt la un pian de pe aripile unui lac solitar acoperit de o eșarfă de nuferi albi. Ating claviatura din gânduri și amintiri și, dintr-o dată, lumina stelelor răsună pe cerul adormit. Mii și mii de sentimente zboară din cântecul meu, sute de întrebări ce-și caută răspunsul și un singur vis. Cu repeziciune și din ce în ce mai tare, apăs clapele, timpul devenind pentru mine doar o culoare pe care o diluez în propriul vis. Mă opresc, lăsând liniștea să doarmă.

Mă întorc acasă și
îmi agăț pălăria de
clipe în cuierul
ce stă pe podea.
Aud o voce,
strigând: „Am venit“.
Eram doar eu. Casa
pare la fel de pustie.
Stiloul,

lipsit de cerneală,
a căzut pe tavan, iar
masa era agățată de
perete. Pe ea stătea un craniu
așezat pe o carte deschisă, lângă o vioară veche.
Puțin mai încolo, un sfeșnic mic lumina o
balanță de aur pe ale cărei talere erau un ceas și

un trandafir. Ridic de pe podeaua rece foaia pe care am scris cele câteva rânduri. Surprins, văd cum hârtia era plină, dar cuvintele erau scrise invers. Caut o oglindă și așez foaia în fața acesteia: un tablou cântat de un scriitor.

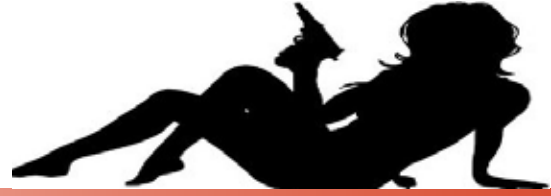
Astfel, se pare că în tot acest tablou al lumii, noi, oamenii, suntem doar mici puncte pe care timpul le șterge și desenează altele, arta fiind singura care poate înnobila sufletul.

ANDREEA TUDOR,
clasa a XI-a A

Numeri frivol ecourile reci
Eliberări lente ale gândurilor seci
Voci stinse de îngeri cafenii
Rai și infern așteaptă ca să vii
Oscilații de suflete damnate
Zi și noapte-s încurcate
Amintiri

Deschide-mi ochii minții
Și lărgeste-mi orizontul
Smulge încet cu dinții
Din carnea fragedă glonțul
Îngrijește-mi rănille firii
Și întregește-mi țesutul
Toti pèrèții gândirii
Reîntregesc timid trecutul

Sabrina Lupșan, clasa a IX-a C

(fără nume)

(partea a doua)

Suntem în pauza de masă, iar Marco și-a aprins o țigară. A rămas tăcut de când i-am arestat părinții și nu stă în firea lui. L-am întrebat de mai multe ori dacă este bine, dacă vrea să vorbim, dar m-a refuzat de fiecare dată. Acum, liniștea s-a lăsat în mașină, iar căldura verii a început să mă copleșească.

Am stat puțin și m-am gândit: cum se poate să existe asemenea părinți? Se poate ca acei copii să fi stat acolo două minute, două ore sau două zile. Au fost norocoși că mama lor a sunat la poliție. Totuși, acest lucru m-a marcat.

-M-au găsit abandonat într-o mașină, cu siguranța pusă. Fusesem aruncat în portbagaj și lăsat acolo, în voia soartei.

L-am privit pe Marco și m-am întrebat despre ce vorbea, dar l-am lăsat să continue, căci rareori își deschide cu adevărat sufletul.

-Doctorii au spus că mă aflu acolo de cel puțin două zile, dar eu nu-mi amintesc decât că am strigat-o pe mama mea ore în șir. Nu simțeam nici sete, nici foame, iar căldura era intensă. Ceea ce mă preocupa era că mama nu era lângă mine. Aveam trei ani și nu știam unde mă aflu. Era liniște în jurul meu, iar suzeta era deja uzată când am găsit-o lângă mine, pe unul din preșurile așezate în portbagaj. A fost un moment în care nu am mai plâns deloc, căci nu mai aveam speranțe. Am dormit o mare parte din timpul cât am fost închis, dar cel mai mult am stat să mă holbez pe parbrizul mașinii. Era acoperit cu o carpetă, dar exista o gaură în ea. Puteam vedea o stea acolo și mi-am zis că aceea e mama, căci atunci eram un copil și aveam mare încredere că mama mă veghează și că

• probabil era o greșeală
• regretabilă că mă
• aflam aici.

• Marco a aruncat
• țigara pe geamul
• întredeschis.

• -Nu am mai
• văzut-o niciodată
• de-atunci. Nu am
• aflat motivele pentru
• care mă abandonase acolo.

• Am încercat să mă gândesc că
• poate nu se mai descurcă cu mine, nu avea
• bani, îi era frică să nu mă crească prost, dar
• de ce m-ar închide într-un portbagaj și m-ar
• lasă să mor sufocat? Am încercat să o iert, Joe.
• Am aflat până și la ce închisoare au dus-o,
• dar niciodată nu am avut curajul să o vizitez.
• Probabil că cea mai mare speranță a mea este
• aceea că a fost doar o greșeală. Dar, Joe, cine
• își lasă copilul să moară în halul acela?

• L-am privit îndurerat, în timp ce își
• aprindea o altă țigară.

• -De aceea m-am înfuriat atât de tare
• când am văzut că omul ăla își închisese copiii
• acolo. Am crescut toată viața fără părinți și
• am realizat că mi-e mai bine așa. Tatăl meu a
• fost un om atât de crud, încât ne-a abandonat,
• pe mine și pe mama, imediat după nașterea
• mea. Probabil că mama a cedat presiunii și
• mi-a făcut același lucru, dar tot nu aș putea să
• o iert, oricât aș încerca.

• Trage adânc din țigară și face o
• pauză. Vreau să spun ceva, dar nu pot.

• -Am mers la psihologi. Prima dată,
• la vârstă de cinci ani. Nu mi s-a spus adevărul
• până atunci și cred că nu l-aș fi aflat niciodată
• dacă bunica mea, persoană care se îngrijea de

mine de când mama a intrat în închisoare, nu ar fi decedat. Apoi, o mătușă m-a crescut până am fost dus la un internat. De aici știi povestea.

S-a lăsat liniștea în mașină. Marco a început să plângă. Încet, fără ca măcar să îl pot auzi. M-am uitat la el și m-am gândit cum aș putea să-l încurajez pe acest om care avusese o copilărie atât de nefericită. Acum, eu aveam rolul de tată în viața lui. M-am gândit la cel mai bun lucru pe care ar trebui să-l facă și i l-am spus.

-N-nu cred că pot, Joe. Ți-am spus, nu pot, deși am încercat.

După ce l-am rugat de mai multe ori, mi-a mărturisit că și psihologul lui l-a îndemnat să facă acest lucru, cu ani în urmă, și ne-am decis că ar trebui să o facem. Așadar, acesta e motivul pentru care am venit să vizitez un deținut al penitenciarului P. Nu am mai vizitat niciodată un deținut, nici pe cei de care mi-a fost milă când i-am arestat, dar i-am promis lui Marco că am să o fac și, ei bine, m-am ținut de cuvânt.

Am urmat protocolul obligatoriu și iată-ne, așteptând la o masă venirea mamei lui Marco. Se vede pe fața lui că este emoționat, ba chiar îi este și frică, deși eu l-am încurajat în repetate rânduri și l-am asigurat că totul o să fie bine.

Ușa s-a deschis și în cameră au pășit doi gardieni, urmași de o femeie încătușată. Mama lui Marco este scundă, slabă, iar părul blond îi ajunge până la șold. Fața îi este plină de riduri, dar ochii albaștri strălucesc puternic. Femeia zâmbește la vederea copilului ei, însă nu spune nimic. Ne este specificat că avem doar zece minute și cei doi gardieni părăsesc încăperea, la cererea mea.

După un minut în care nimeni nu spune nimic, iar Marco nici măcar nu-și privește mama, femeia grăiește, cu o voce tremurândă:

-Ai crescut, Marco. Semeni foarte mult cu tatăl tău și sunt mândră de tine.

Marco se uită la ea și dă să spună ceva, dar nu apucă:

-Ți-a luat foarte mult să mă vizitezi, dar e în regulă. Te iert. Sunt mama ta și am făcut o greșeală de nedescris, dar mă bucur că ai venit în cele din urmă aici. În toți anii pe care i-am petrecut aici, m-am gândit ce am să spun când o să te revăd, dar iată, acum îmi dau seama că tu ești foarte furios pe mine.

-Am... am venit doar că să aflu de ce m-ai lăsat să mor, a spus direct Marco. De ce ți-ai lăsat unicul copil să moară, Alice?

Femeia a tresărit când și-a auzit numele rostit de fiul său. Am simțit că sunt în plus și am dat să mă ridic, dar Marco m-a prins de mâneca uniformei și m-a tras lângă el.

-El cine este? a întrebat mama lui Marco.

-Este partenerul meu, Joe. Am fost repartizat cu el. Sunt polițist acum.

Femeia zâmbește mândră și încearcă să-i apuce mâinile, însă Marco se retrage rapid.

-Răspunde-mi la întrebare ! Marco se oprește brusc și așteaptă răspunsul.

-Cred că știi că tatăl tău ne-a abandonat pe amândoi la scurt timp după ce te-am născut. Am fost devastată când am aflat și, deși primeam ajutor de la stat, tot nu reușeam să trăim bine. Te hrăneam din ce în ce mai prost, căci nici eu nu aveam mâncare, iar viața era grea.

Am vrut să te las pe vreo stradă, să te ia cineva care să aibă mai multă grijă de tine. M-am gândit că e decizia cea mai bună să fug

PAUZA DE LECTURĂ |

când încă nu mă știi îndeajuns de bine încât să plângi după mine. Erai un copil așa de mic, Marco. Am plâns mult când m-am hotărât să te abandonez. Mi-am jurat că o să mă întorc la un moment dat, când vei fi mare, și că o să îmi cer iertare. Dar în ziua în care m-am decis să te abandonez... nu știi, pur și simplu mi s-a părut că nu o să te găsească nimeni mai bun decât mine. Mi-am zis că mai bine te las într-o mașină. Nu știi de ce. A fost o decizie teribil de proastă, Marco. Știi cât de mult își iubește mama fiul și, nu, nu ar fi trebuit să încerc să te omor... Aveai să părăsești lumea aceasta atât de repede, încât nici nu vei fi simțit. Nu trebuia să suferi cât am suferit eu. Nu mi-am dorit să suferi vreodată.

Marco a așteptat în liniște ca mama lui să termine. Pe sub masă, pumnii îi erau strânși, de

parcă încerca să se abțină să nu o ia la bătaie. Alice

începuse deja să plângă atunci când gardienii

au intrat și au luat-o. Marco s-a ridicat de la

masă și, fără să spună un cuvânt, a plecat

acasă cu mașina noastră și m-a lăsat să iau

autobuzul. M-am gândit doar să nu facă

vreo prostie, să stea cuminte, să se ducă

acasă. Dar, în realitate, nici nu credeam asta.

Cuvintele lui Alice fuseseră foarte dureroase.

Am avut o noapte întreagă la dispoziție în

care să reflectez asupra celor întâmplate. Am

îndepărtat-o fără să vreau pe Mara, soția mea,

dar ea a înțeles că sunt tulburat. Eram șocat de

întâlnirea mamă-fiu, care tocmai avusese loc, și nu

mi-a venit să cred câtă tensiune era între Marco și

Alice. Eu m-am înțeles întotdeauna cu părinții mei

și niciodată nu m-am certat cu ei. Am fost mereu

copilul exemplar, ascultător. Cu tatăl meu aveam o

relație foarte specială, întrucât ne plăceau aceleași

lucruri - pescuitul, cititul și navigatul în larg. Mama

era, totuși, cea care mă înțelegea cel mai bine și

știa mereu dacă s-a întâmplat ceva rău. Amândoi

sunt cei mai importanți oameni pentru mine.

Dacă stau să mă gândesc, probabil că nu aș fi avut

o slujbă atât de bună și nu m-aș fi descurcat atât

de bine în viață fără ei. Iar Marco? Marco reușise

să ajungă atât de departe fără să fie împins de la

spate de părinții lui, fără să fie ajutat în vreun fel.

Cred că și Marco este conștient de „gafa” pe

care a făcut-o. A încercat să-i spună „mamă”, deși

nu o mai văzuse pe femeie de mulți ani buni.

Dar oare Alice merită să fie numită „mamă”

după ceea ce făcuse? Nu îl puteam învinui pe Marco. Alice a făcut un gest oribil, pe care a avut timp să-l regrete multă vreme în închisoare. Femeia aceea își merita locul în penitenciarul P. și sunt convins că exact același lucru a gândit și Marco atunci când a ieșit fără nicio vorbă din sală, întorcându-i spatele mamei sale.

Marco a lipsit de la servicii următoarea săptămână și, după ce le-am povestit celorlalți colegi cele întâmplate, am hotărât să îl acoperim și să facem ture în plus. Vineri seara, la exact o săptămână de când o vizitasem pe mama lui Marco la penitenciarul P., m-am dus acasă la el și am ciocănit. Când am văzut că nu primesc niciun răspuns, am început să-l strig și am sfârșit prin a sparge ușa. L-am găsit în pat, adormit. În ciuda zgomotului pe care tocmai îl făcusem, Marco nu s-a trezit. În jurul patului erau haine aruncate, resturi de mâncare și sticle de bere sparte. Am început să fac curat și, când am intrat în bucătărie, am văzut trei linii albe, dispuse perfect paralel pe masa din lemn masiv. Deși știam dinainte ce e, nu am putut să nu mă apropiu și să o miros. Era cocaină. Am fost șocat de gravitatea situației și m-am hotărât să fac ce e cel mai bine pentru el. L-am trezit și l-am dus la secția de poliție, unde am completat un raport în care spuneam că a consumat droguri. Marco era perfect treaz și știa ce fac, însă nu a protestat deloc.

Au trecut cinci luni și Marco a ieșit de la dezintoxicare. Când l-am văzut prima dată după cinci luni, am observat că se maturizase. Am stat și am discutat cu el și mi-a spus că este bine, că s-a recuperat și mi-a mulțumit de nenumărate ori că l-am făcut să se ducă la dezintoxicare. Dar eu

nu l-am vizitat în aceste câteva luni din același motiv pentru care el nu își vizitase mama - îmi era frică de adevăr. Îmi era frică să nu îl văd într-o condiție proastă, să aflu că nu a înaintat deloc.

Adevărul este înfricoșător.

*

Marco a fost internat la dezintoxicare. Este a cincea lună de când se află acolo și m-am hotărât să merg să-l vizitez. Când am intrat în camera lui, am observat că i s-a înăsprit chipul. Mi-a zâmbit când m-a văzut, dar nu m-a luat în brațe și nici nu s-a ridicat de pe scaun să mă întâmpine, așa cum făcea întotdeauna. Totuși, mi-a mulțumit că l-am adus aici, căci este pe drumul cel bun. Va mai sta ceva vreme aici, că să fim siguri.

-Cu toții te așteptăm înapoi, Marco, să știi asta, i-am spus.

M-a asigurat că știe și că face eforturi mari să iasă de aici.

Nu am mai stat mult și, când am plecat, am realizat de ce nu îl vizitasem timp de cinci luni.

Îmi era frică de adevăr. Îmi era frică să intru pe ușile clădirii și să mi se spună că nu a avansat deloc, că este tot în aceeași condiție ca atunci când l-am adus.

Adevărul poate fi înfricoșător.

De vorbă cu

Raluca Băceanu

absolvent
CNSHB

Text și foto:

Ana Maria Calancea, clasa a IX-a F

Este bine cunoscut faptul că în Colegiul Național „Spiru Haret” din București a absolvit, de-a lungul timpului, un număr considerabil de personalități și figuri importante din cultura românească. De subliniat este că acest liceu nu se laudă doar cu realizările sale din trecut, ci și cu actuale reușite, pornind de la tot felul de premii câștigate în mod constant, până la tinere speranțe, cărora viitorul pare să le surâdă. Așa se face că, sâmbătă, pe 6 decembrie 2014, o fostă spiristă le-a făcut o vizită elevilor din liceu, în cadrul Cercului de lectură de sâmbătă. Tânăra studentă, scriitoarea RALUCA BĂCEANU, a primit cu căldură invitația noastră de a veni la „Spiru” și ne-a vorbit despre cărțile sale. Atmosfera a fost extrem de relaxantă și de plăcută, iar pe parcursul celor două ore elevii au discutat despre subiecte interesante din primul roman a autoarei, cu scriitoarea însăși. După încheierea activității, Ralica a acordat revistei „Vlăstarul” un interviu, în care și-a destăinuit planurile de viitor, și-a amintit cu drag de viața ei de liceu și a povestit despre modul în care a început să scrie.

Ana-Maria Calancea: Cum de te-ai hotărât să scrii o carte la doar 15 ani? Ce te-a motivat?

Raluca Băceanu: La început, nu am fost motivată de ceva anume, a fost mai mult o chestiune de context. Pur și simplu, s-a întâmplat într-o noapte să nu pot dormi și am vrut să fac ceva. Totul a pornit într-un mod neșteptat. Într-adevăr, scriam de mai înainte pe blogul meu, cam de un an, dar am vrut să fac ceva care să aibă continuitate, așa că am început o carte. A doua zi, după acea noapte albă în care mi s-a desfășurat prin minte, precum un film, tot ceea ce urma să scriu, am început-o. O săptămână mai târziu era deja gata.

A-M.C.: În anul 2012, ai lansat cartea „Harul“, primul volum din trilogia cu același nume. Am înțeles că acum te ocupi cu scrierea următoarei cărți. Ne poți oferi câteva detalii despre această continuare?

R.B.: O să aibă un alt timbru, cu siguranță. O să se vadă diferența, mai ales că a trecut ceva timp de când am început să scriu prima parte. Va fi puțin mai serioasă, mai întunecată. Probabil că o voi termina abia la anul, voi tot reveni asupra ei și va dura ceva timp până când va fi publicată. Asupra titlului încă nu m-am hotărât, nu știu sigur dacă se va numi pur și simplu „Harul partea a II-a“ sau altfel.

A-M.C.: Acum ești la Facultatea de Istorie din București. Ai în plan să mai scrii și alte cărți pe viitor?

R.B.: Da, am de gând să mai scriu. În 2012 am început să scriu o serie de povestiri horror,

tematica fiind variată. Acțiunea se petrece într-un univers fantastic, unde apar mai multe creaturi și mă gândeam ca această carte de povestiri să se numească „On purpose“.

A-M.C.: Ce te-a făcut să iubești „Spiru“? Consideri că acest liceu te-a ajutat să evoluezi în bine?

R.B.: Iubesc acest liceu pentru că mi-a oferit un cadru de dezvoltare cum niciun alt loc nu cred că mi l-ar fi putut oferi. Tocmai libertatea de care m-am bucurat, dar și îndrumarea unor profesori spre anumite concepte din psihologie sau filozofie, m-au făcut să fiu omul care sunt acum. Nu prea pot explica în cuvinte, e cumva magic. Reprezintă locul în care trebuia să fiu.

A-M.C.: Ca absolventă a acestui liceu, ce mesaj ai dori să le transmiți tuturor spiriștilor?

R.B.: Să se bucure de liceul acesta cât mai pot, pentru că mai târziu nu se știe ce urmează pentru ei. Poate vor pleca la facultate cu anumiți colegi sau pe cont propriu, dar important e să se bucure de ce au acum, în momentul ăsta, pentru că acea experiență de liceu, cu toată încărcătura emoțională, afectivă, sentimentală, nu se va mai repeta niciodată. Și să fie mândri că sunt spiriști, așa cum și eu sunt și cum mereu voi fi. „Pentru că Spiru e mai mult decât un liceu...“.

Got The Power Of Imagination

Alexa Șerban, clasa a IX-a B

EȘTI ȘI VEI FI (colaborare cu Mihai Cristescu)

Oamenii sunt o sumă de impulsuri contrare, poate din cauza asta nu ne putem înțelege propriile decizii și gânduri uneori. Obişnuim să spunem altceva decât ceea ce gândim, să forțăm zâmbete pe care nu le simțim sau să pretindem dezamăgire când ascundem cele mai mari speranțe.

Nu răzbate în mine nicio urmă de îndoială că te simți mândru când ești bun.

Crezi că nu te cunosc și, de fapt, știu totul; crezi că ești diferit și, de fapt, ești la fel ca restul. Dar ceea ce crezi este ceea ce te forțezi să gândești, nu ești tu, iar ceea ce gândești este ceea ce eu pot oricând manipula.

Te cunosc. Știu că vrei să fii mai bun, că vrei ca lumea să te cunoască și să îți aprecieze rezultatele. Ei te vor bun, dar nu mai bun ca ei. Ei știu că ai talent, de asta îi vor aprecia mai mult pe cei care nu au ce ai tu, dar muncesc mai mult, te simt ca pe o amenințare.

Nu înota contra curentului,
Nu câștigi!
Nu lupta cu mine!
Nu învingi.

VECHIUL NOU PRIETEN

Lacrimi de deces,
Zâmbete triste,
Critici în exces,
În replicile lui „artiste“...
Te definesc perfect.
În nopțile de sâmbătă
Când ești regele propriului regat de versuri moarte
Când nimeni nu îți poate lua ce ai, dar poate distruge tot
Neexistând vreun antidot. (...)

TRUPA DE TEATRU

Text: membrii trupei
Foto: www.spiruteatral.blogspot.ro

„ALPHA“

În toamna anului 2012, la Colegiul Național „Spiru Haret“ din București, urma să aibă loc un eveniment notabil pentru elevii pasionați de arta dramatică: după aproape zece ani, trupa de teatru este reînființată.

În urma preselecțiilor organizate de doamna profesor Angela Turculeț, actualul coordonator, câțiva dintre elevii colegiului au fost selectați pentru primul spectacol. Începutul a fost timid, dar, în scurt timp, nou înființata trupă de teatru Alpha a strâns șapte doritori.

Apoi, în luna octombrie a anului 2012, echipa se implica în proiectul „5 teatre, 5 lice“, în colaborare cu Fundația ECDL și cu cinci dintre cele mai importante teatre bucureștene, printre care și Teatrul Ion Creangă. A fost pus în scenă un

text reprezentativ pentru dramaturgia contemporană: „The Shape of Things“ de Neil LaBute, echipa câștigând Premiul Special.

După nici jumătate de an, în luna mai a anului 2013, echipa Alpha, numărând de acum peste 10 membri, apare pe scena Clubului Țăranului din cadrul Muzeul Țăranului Român, cu o adaptare după comedia Chirița în provincie de Vasile Alecsandri, în care creează o atmosferă specifică epocii, pe care o îmbină cu o viziune modernă prin costume adecvate și decor.

În primavara aceluiași an, trupa repune în scenă spectacolul Chirița & co. în cadrul „Săptămânii Porților Deschise“, dar și în „Săptămâna Altfel“.

În iarna anului 2013, trupa Alpha ia

parte la spectacolul aniversar dedicat centenarului C.N. „Spiru Haret“, cu spectacolul Spiru Interbelic, prezentând scene din istoria liceului pe baza unor texte ale absolvenților (Mircea Eliade, Constantin Noica, Barbu Brezianu, Alexandru Ciorănescu), dramatizare realizată de membrii trupei.

În perioada mai-iunie 2014, Trupa de teatru „Alpha“ participă la concursul de proiecte „YouthBank“, la care câștigă finanțarea pentru prima ediție

a proiectului „Galeria personajului de teatru contemporan“. Acest proiect a presupus realizarea unor workshopuri ce au adus în prim plan texte din dramaturgia românească a zilelor noastre. În cadrul workshopurilor s-au organizat spectacole-lectură care au oferit prilejul unei întâlniri cu texte de Matei Visniec - „Omul cu o singură aripă“, Teodor Mazilu - „Proștii sub clar de lună“, Maria Manolescu - „Ca pe tine însuși“, Eugen Ionesco - „Regele moare“, dar și cu regizori și coregrafi tineri:

Andreea Iacomiță și Mihaela Cuda. Proiectul „Galeria personajului de teatru contemporan“ a fost realizat în colaborare cu programul Comenius, având ca spectatori elevi și profesori din licee și școli gimnaziale din Europa. Implicarea în acest proiect a fost un real succes prin dobândirea experienței, dezvoltarea creativității și încurajarea lucrului în echipă.

În prezent, Trupa de teatru „Alpha“ este formată din elevi ai claselor a X-a și a XI-a, sub coordonarea doamnei profesor Angela Turculeț, desfășurându-și activitatea în Spațiul Cultural „Spiru Haret“. Momentan, echipa lucrează la spectacolul „Proștii sub clar de lună” de Teodor Mazilu.

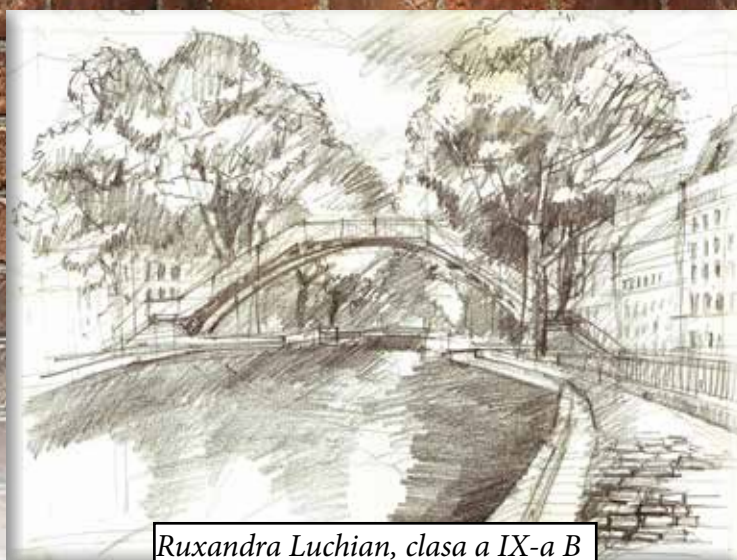
Galeria C.N. „Spiru Haret“

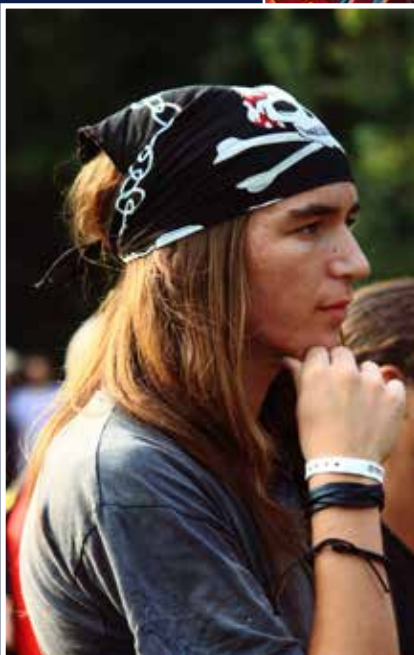
Andrei Dumitrescu, clasa a XI-a G

Andreea Velicu, clasa a XI-a E

Ruxandra Luchian, clasa a IX-a B

Radu Cucu, clasa a XII-a B

Știu, știu. Am zis că nu mai fac review-uri de gaming o perioadă. Chiar intenționez să mă țin de cuvânt, să fiu un elev model și să și dorm noaptea, dar apoi s-a întâmplat asta. Chemarea unui post de alpha tester pentru *Heroes Of The Storm* a fost prea puternică pentru voința mea de muritor și desigur că nu am putut să mă abțin de la a discuta jocul într-un articol, pentru că există două tipuri de oameni care încă nu au avut șansa să îl joace: cei care vor să știe mai multe despre el și cei care se offică pentru că nu au încă acces la el. Ghiciți pentru care din aceștia scriu eu articolul.

Lansat de Blizzard Entertainment, jocul este cea mai ambițioasă încercare de a intra în lumea MOBA-urilor, ocupată, la momentul actual, de două titluri mari în industria jocurilor: *League Of Legends* și *Dota 2*. Mi se părea imposibil până acum să îți faci loc întreăștia doi (care se mai și ciondănesc toată ziua), dar Blizzard mi-a demonstrat că mă înșel. Deși tot MOBA se numește, deși hărțile sunt împărțite în

lane-uri și deși se folosește un sistem de leveling, HOTS este total diferit față de celelalte două. Unul din plusurile gigantice ale acestui joc este că eroii disponibili sunt aleși din universurile create de ei (Warcraft, Diablo și Starcraft) și puși în joc, ceea ce trezește, pe de-o parte, melancolia oricui a pus vreodată mâna pe un alt joc semnat de Blizzard, și, pe de altă parte, interesul celor neinițiați pentru niște jocuri geniale.

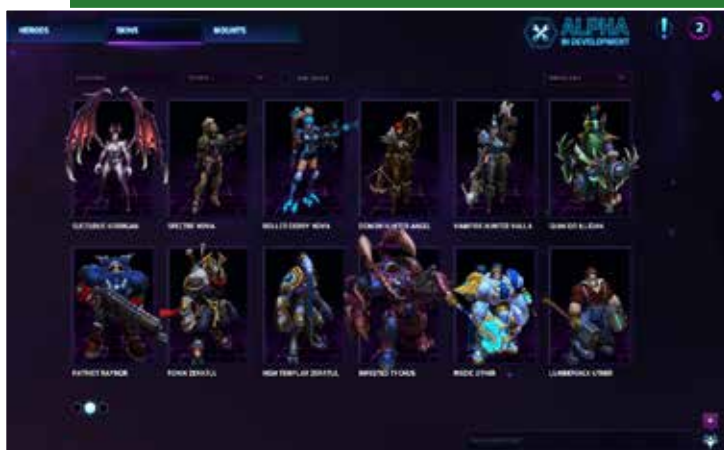
Revenind la hărți, jocul dispune momentan de 5, altele urmând să fie adăugate. Fiecare hartă are un scop și o temă diferite, jocul bazându-se mai mult pe îndeplinirea de obiective decât pe uciderea adversarilor. Cel mai bun exemplu este Blackheart's Bay, harta pe care o fantomă-pirat (sau un pirat-fantomă, cum preferați) vă cere dubloni în schimbul bombardării bazei inamicilor. Evident, pe toată durata meciului, jucătorii aleargă de colo colo pentru a face rost de monede și se bat cu inamicii pe ele sau pe întâietate la mituirea piratului cu pricina.

O altă caracteristică nouă, implementată cu succes în cazul de față, sunt mount-urile. Dacă vreți să-l vedeți pe Diablo călărind un cal de două ori

mai mic ca el, aici vă e locul! De asemenea, există și diversitate în cazul acestora, putând alege de la cyber wolfs la pușculite aurii.

Spre deosebire de restul MOBA-urilor, în HOTS echipa este tot ce contează. Experiența câștigată se împarte, iar itemii nu există. Nu țipați, nu-i așa rău. Diversitatea construirii unui campion vine aici dintr-un sistem de talente similar cu cel din *World of Warcraft* de la Pandaria în sus. Ce vreau să zic e că, o dată la 3 nivele, avem dreptul să alegem unul dintre talentele disponibile, fiind imposibil să alegem mai multe din aceeași coloană. Asta duce la o libertate decizională care, în practică, este mult mai variată decât în LoL, de exemplu. În funcție de talentele alese, există caractere care pot fi healeri, damage dealeri, tanci sau o șaormă cu de toate - toate fiind la latitudinea noastră.

Deci, dacă doriți să jucați un joc unic la nivel de gameplay, cu o comunitate mai mult decât decentă (majoritatea include veterani de WoW, Starcraft și alea - alea), sau dacă doar vreți să pwn-ați noobi cu Illidan, Raynor sau Muradin, dați-i o șansă jocului de față, pe care îl consider viitorul titlu mare în gaming-ul competitiv.

| GAMING&IT by Radu Cucu |

THE WOLF AMONG US

A TELLTALE GAMES SERIES

Ioana Badea, clasa X-a E

Trebuie să recunosc că dintotdeauna am fost o mare fană a poveștilor polițiste. Cum să nu îți placă detectivii care se luptă să afle cine este cel care a omorât victima prelinșă pe un perete (dacă înțelegeți morbiditatea ideii), iar apoi își „frăgezesc” suspectii cu o gentilă palmă pe umăr... nu, cred că am greșit filmul. Nu mă înțelegeți greșit, este de subînțeles că astfel de scene sunt puțin probabile în viața reală, dar fiecare are nevoie, la un moment dat, de adrenalina injectată de un cadru de acțiune intensă. Și, fiți sinceri – cu toții am plâns când piticii au înmormântat-o pe Albă-ca-Zăpada și ne-am bucurat când am aflat că Bestia era un prinț plin de bani (chiar și iubirea adevărată are nevoie de finanțare...).

Oricine mi-ar putea pune o întrebare rațională despre ce tot fabulez, iar The Wolf Among Us este cel mai bun răspuns pe care îl pot da. Un joc fulgerător, plin de dramatism și suspans, cu replici inteligente și umor negru superb procesat de către cei de la TellTale Games¹. De această dată, ne confruntăm cu o lume bazată pe seria de benzi desenate ale lui Bill Willingham intitulată „Fables”. Inspirația, atât a

jocului, cât și a seriei de romane grafice, sunt basmele clasice cu prințese, zâne și troli, doar că acum aflăm cum trăiesc după ce au evadat din lumea poveștilor. Iar viața lor este departe de rozul celor de la Aerosmith (dacă îmi înțelegeți incursiunea). Albă-ca-Zăpada divorțează de Prințul Șarmant care, aparent, o înșela, Collin purcelușul este un bețiv ordinar, Barbă Albastră nu își mai ucide nevestele-trofeu, iar o crimă se petrece în Fabletown² ...

De aici apare povestea cât se poate de întunecată și întortocheată. Jucătorul intră în pielea nu tocmai pozitiv famatului șerif Bigby Wolf, cunoscut mai bine drept Lupul Mare și Rău, care își începe tura de noapte prin a-i implanta un topor în cap Tăietorului de Lemne (nu moare, stați liniștiți). Ancheta despre care vorbeam începe curând, imediat după descoperirea capului unei prostituate a comunității de Fable-uri³ pe scările blocului în care locuiește șeriful. Ajutat de numeroase personaje din diverse basme sau legende (sau mai degrabă încurcat), acesta își demarează investigația din ce în ce mai complicată și plină de întâmplări neprevăzute, în care o să

vă reevaluați suspectii de mai multe ori, până când o să rămâneți mască la adevăratul deznodământ. Am fost plăcut impresionată de modul în care povestea s-a scurs fluent în fața ochilor, fără pauze forțate sau momente care nu aveau ce să caute într-un astfel de joc deosebit de antrenant. Fiecare detaliu poate fi semnificativ, iar acțiunea perfect conturată vă va deschide apetitul de a juca în continuare.

Jocul este structurat în cinci episoade, cu un design cât se poate de atrăgător – parcă am citi benzi desenate. Personajele, arhitectura, vocile – toate par a fi rupte din desenele animate din anii '90 cu Batman. The Wolf Among Us este un „point and click“ cu interfața intuitivă, în care fiecare alegere pe care o veți face la un moment dat va influența major cursul evenimentelor. După cum și scrie pe afișele de prezentare, nu contează neapărat ce faci, ci când faci acel lucru, iar deciziile fără timp prea mare de gândire sunt punctele forte ale mecanicii de joc.

Cu numeroase recomandări pozitive în urmă, TWAU se laudă ca fiind un joc noire⁴ intens și ușor ironic. L-aș considera mai degrabă ca o briză de aer proaspăt în industria suprasaturată de companii care produc jocuri doar pentru bani și este, cu siguranță, o alternativă bună pentru atunci când ați vrea să vedeți un film bun, dar parcă ați vrea să vă și jucați. Totuși, nu vreau să vă distrug experiența de gaming prin a vă povesti ce se

întâmplă mai în amănunt, cum intenționam

când am început să scriu această recenzie, așa că mă retrag în colțulețul meu și vă las și pe voi să încercați măcar primul episod, iar apoi mai discutăm...

¹Developer-ul a mai multor jocuri tip point and click structurate în câte cinci episoade, cel mai cunoscut fiind The Walking Dead.

²Suburbie fictivă a New York-ului, situată în cartierul Bronx al New York-ului, locul în care toate fostele personaje de basm s-au mutat după ce au evadat din lumea poveștilor.

³Numele generic dat personajelor de poveste.

⁴Serii polițiste, acțiunea fiind concepută în jurul unei crime.

PARADOXURI MATEMATICE

DAN NICULAE ȘI ANDREI DUMENICĂ, *clasa a X-a C*

Prof: Cristina Maria Militaru

Motto: Permiteți-mi să admit că doi cu doi fac cinci și vă voi demonstra că pe coșul sobei iese o stafie.

-David Hilbert

In lumea matematicii întâlnim o abundență de paradoxuri deosebit de incitante și surprinzătoare. Unele sunt urmarea unor greșeli de raționament, altele deși veridice, contrazic intuiția. Chiar și banalul număr zero sau numerele negative au fost considerate adevărate ciudățenii, greu de acceptat, în anumite momente ale istoriei, stârnind la vremea respectivă adevărate controverse științifice. Unele paradoxuri provin din antichitate, cum ar fi paradoxurile lui Zenon din Elea care

a formulat probleme de logică insolubile pentru modul de gândire al vechilor greci. Am putea considera argumentele lui Zenon ca fiind primele exemple ale metodei de demonstrație denumită *Reductio ad absurdum* (reducerea la absurd), cunoscută și ca "demonstrația prin contradicție". Ne vom referi în acest articol la câteva paradoxuri matematice care sperăm că vă vor trezi interesul. Lista lor ar putea continua la nesfârșit, așa cum matematica, cu structura sa complexă și elegantă, nu se oprește niciodată.

1. Putem demonstra oare că $1=0$?

Fie $a = b = 1$. Atunci $b^2 = ab$. Deci $a^2 - b^2 = a^2 - ab$

$$(a - b)(a + b) = a(a - b)$$

Împărțim ambii membrii la $(a - b)$ și obținem $a + b = a$.

Scădem a din ambii membrii și obținem $b = 0$, adică $1 = 0$

Deci aici putem deduce că toate numerele sunt egale prin adunarea în ambii membrii.

Greșeala de raționament produsă este că $a - b = 0$, iar împărțirea la 0 nu are sens.

2. Paradoxul lui Curry

Cele două triunghiuri din figură sunt congruente, așadar ar trebui să aibă aceeași arie. Cu toate acestea, unul dintre triunghiuri are aria mai mare cu o unitate decât celălalt.

Cum poate fi posibil?

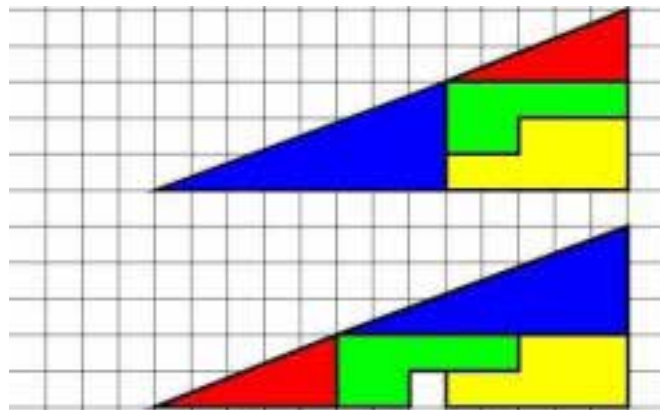
Paradoxul de mai sus este cunoscut sub mai multe nume: Puzzle-ul triunghiului sau Puzzle-ul pătratului lipsă, Sofismul lui Curry sau Paradoxul disecției triunghiului și se referă la o iluzie optică în care, rearanjând 4 figuri geometrice, un pătrățel din suprafață, în mod paradoxal, rămâne neacoperit. A fost inventat în 1953 de magicianul Paul Curry, iar matematicianul american Martin Gardner l-a luat în discuție.

Explicația acestui aparent paradox constă în aceea că nici unul dintre cele două „triunghiuri” dreptunghice, având o catetă de 5 și cealaltă catetă 13, nu este cu adevărat un triunghi deoarece ipotenuza este linie frântă, chiar dacă la prima vedere nu se poate afirma acest lucru.

Triunghiurile care au interioarele colorate cu albastru și cu roșu, nu au unghiurile de aceeași măsură (nu sunt asemenea), așa cum ne păcăleşte desenul.

În triunghiul colorat cu albastru tangenta unghiului este $2/5$, în timp ce pentru triunghiul colorat cu roșu tangenta unghiului este $3/8$, ceea ce demonstrează că ipotenuza „triunghiului” mare este de fapt o linie frântă. Deoarece rapoartele calculate sunt foarte apropiate ca valoare, diferența este greu de sesizat cu ochiul liber, cu atât mai mult cu cât marginile figurilor sunt destul de groase.

Dacă realizăm o imagine exactă a celor două triunghiuri, eventual suprapuse, vom vedea că cele două „ipotenuze” frânte, formează un paralelogram a cărui arie este 1, adică exact diferența de arie dintre cele două triunghiuri.

3. "Nu există triunghiuri echilaterale" Este adevărat?

Între lungimile a, b, c ale laturilor unui triunghi ABC există relațiile:

$$a > b - c \quad b > a - c$$

Scăzând aceste inegalități, membru cu membru, se obține:

$$a - b > b - c - a + c$$

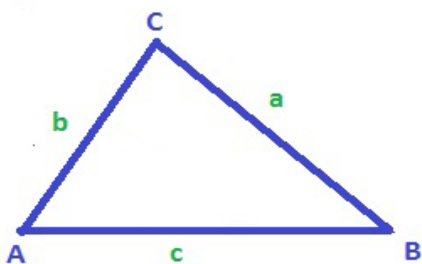
$$a - b > b - a$$

$$a + a > b + b$$

$$a > b$$

Deci, nu există triunghiuri echilaterale.

Greșeala: Paradoxul se bazează pe faptul că demonstrația acestui lucru se realizează scăzând două inegalități. Se cunoaște că înmulțirea cu minus schimbă sensul inegalității

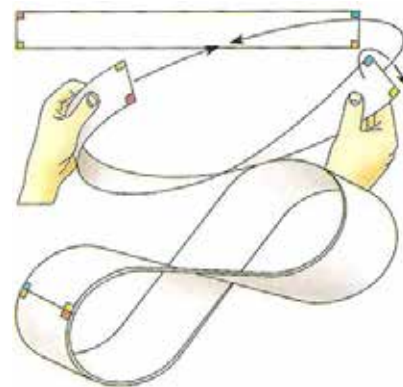
4. Banda lui Möbius

Banda lui Möbius este o suprafață fascinantă cu o singură față și o singură margine. Pentru a crea o bandă Möbius nu trebuie decât să unim capetele unei fâșii lungi și dreptunghiulare de hârtie după ce ați răsucit în prealabil unul din capete cu 180°

Dacă am avea o sferă goală pe dinăuntru, cu o furnică în ea, este ușor de observat că sfera are 2 fețe distincte. O furnică care se plimbă prin interiorul sferei nu poate ajunge pe suprafața ei exterioară, iar furnica din exterior nu poate ajunge în interior. La fel se întâmplă și cu un plan care se întinde la infinit dar, aparent, banda lui Möbius pare a avea o singură față.

Banda lui Möbius are numeroase proprietăți fascinante. Trasând o linie de-a lungul acesteia și decupând, vom obține - surpriză! - un singur cerc mai mare. Dacă tăiem această nouă bandă de-a lungul mijlocului ei, obținem alte două, una încolăcită în jurul celeilalte. (continuare în următorul număr)

STIATI CĂ

DIN TRECUT...

1. ... între anii 1939-1942 (cel puțin) revista „Vlăstarul“ vedea lumina tiparului la Tipografia ziarului „Universul“ din strada Brezoianu nr. 23-25, București? La sfârșitul fiecărui număr din acei ani apare menționată această informație.

2. ... exista, în perioada interbelică, o SOCIETATE LITERARĂ intitulată „Luceafărul“, din al cărei comitet făceau parte, printre alții: Dinu Pillat, Sergiu Cunescu, Vlad Cunescu, pe atunci elevi ai liceului nostru? „Prima ședință de activitate propriu-zisă“ a acestei societăți a avut loc într-o zi de sâmbătă, 2 noiembrie, 1939“ („Vlăstarul“, nr.2-3, 1939, p.25)

3. ... EUGEN IONESCU, celebrul dramaturg, pe vremuri elev al Liceului „Sfântul Sava“ din București, a fost prezent și în paginile revistei „Vlăstarul“? Astfel, în anul 1928, în nr. 5-6 ale revistei (martie-aprilie), publică un articol intitulat *Idei nesistemizate despre Demostene Botez*, cu ocazia apariției volumului „Zilele vieții“.

prof. Corina Buzoianu

4. ... în anul 1938 a fost înființată, la Liceul „Spiru Haret“, o SOCIETATE MATEMATICĂ „la ale cărei ședințe urmau a expune diferite probleme elevi și absolvenți“ ai școlii? Iată câteva precizări formulate de Vlad Racoviceanu într-un articol apărut în nr. 2-3 ale revistei (1939): „prima ședință a avut loc în octombrie al acestui an. M. Stănculescu a expus trei teoreme din geometria plană. Un mare număr de elevi ai cursului superior a luat parte la discuții. Pentru ședința viitoare sunt anunțate studii asupra procedeeleor de identități, în general, asupra identităților trigonometrice și o lucrare de astronomie“.

5. ... elevul CONSTANTIN NOICA critica pasivitatea și ignoranța colegilor? „Cu ce indiferență plată se ascultă retorica patriotică a serbărilor de 24 ianuarie... Ce sărăcie în anonima viață sufletească a actualului elev de liceu! Este, poate, falimentul idealismului național care se înscrie odată cu apariția fiecărui nou membru al acestei generații indiferentiste. Și nu numai idealul național nu-și multiplică ecoul în sufletul nostru, dar încă niciun alt sens, artistic, ideologic, social umanitar, religios. Totuși, peste un an, doi, vom înceta de-a mai fi spectatorii inocenți ai vieții publice, pentru a fi actorii ei“. (în articolul *Rânduri viitorilor cetățeni* din „Vlăstarul“, 1929).

6. ... NICOLAE STEINHARDT, într-un număr al „Vlăstarului“ din anul 1929, și-a exprimat părerea cu privire la scopul revistei? Iată cuvintele sale: „E bine cunoscut gustul, adesea exagerat, al adolescenților pentru dialectică, idei, cărți și tot ceea ce e ideal. Din acest gust a rezultat (...) dorința de a scrie, comună aproape tuturor tinerilor. Care e omul care n-a compus în tinerețea lui cel puțin câteva versuri proaste? Revista *Vlăstarul* a fost făcută tocmai pentru a satisface această dorință și a da posibilitatea elevilor acestui liceu să-și publice încercările cele mai reușite“.

7. ... până în anul 1928 existau nu două, ci trei profiluri în învățământul românesc, numite pe atunci „secțiuni“? Acestea erau: *real, modern și clasic*. Din acel an, însă, cele „trei secțiuni se desființează”, introducându-se sistemul unitar „în baza căruia toți, dar absolut toți elevii unei clase urmează aceleași studii, cu același număr de ore“. Aceste aspecte sunt semnalate de Șt.V.Nanul, directorul liceului, în articolul *Noua lege a școlilor secundare* („Vlăstarul“, nr. 7-8).

DIN ACTUALITATE

1. ... s-a dat startul unui CONCURS DE FOTOGRAFIE la nivel european? În fiecare lună, până în septembrie, va fi anunțată o temă. Trimiteți fotografia voastră și formularul de participare și ați putea fi invitat/ă la Strasbourg pentru a face un fotoreportaj. Mai multe detalii: <http://www.europarl.europa.eu/news/ro/news-room/content/20150205STO19402/html/Participa%C8%9Bi-la-concursul-nostru-de-fotografie!>

2. ... în fiecare an, Parlamentul European și Fundația pentru Premiul Internațional Charlemagne din Aachen organizează un concurs? Candidații trebuie să aibă vârsta cuprinsă între 16 și 30 de ani, să fie cetățeni sau rezidenți ai unuia dintre cele 28 de state membre ale Uniunii Europene. Participarea poate fi individuală sau colectivă. Finalitatea o reprezintă câștigarea Premiului Charlemagne pentru tinerii europeni. Mai multe informații aflați accesând: <http://www.charlemagneyouthprize.eu/ro/form.html>

3. ... în fiecare joi, de la ora 17.30, în Sala Noica, se desfășoară ședințele unui extrem de interesant CERC DE FILM? Inițiativa a aparținut mai multor elevi din clasele a IX-a și s-a concretizat ca urmare a hotărârii și seriozității elevului David Marin (clasa a IX-a H).

O NOUĂ FAZĂ ÎN EVOLUȚIA VLĂSTARULUI (articol din 1939)

Înaintând în al șaisprezecelea an, „Vlăstarul” nostru a pornit din nou la drum, sburdalnic, strunit de fiii aceleiași minunate adolescențe.

El însuși e acum adolescent vioiu și plin de speranțe, ca verdeața zâmbitoare a numelui... Vârsta de șaisprezece ani a unei reviste a tineretului școlar!...

Cu cât drag îți amintești acum, copilăria lui — atât cât i-ai putut-o prinde, — când soarele vieții de liceu abia răsărea pentru tine!

Când, la împlinirea celor zece ani, „Vlăstarul”, copil răsfățat de toți, și-a întors privirile sfioase către puținii lui ani de viață lăsați în urmă, în straietele-i de sărbătoare au apărut atunci multe nume ale trecutului.

Erau, printre acelea, nume care-i părăsiseră filele numai de un an sau doi, și pentru care el păstra par’că o reculegere, asemănătoare luminii care mai stăruie după apus.

Erau talente remarcabile, iar copilul de atunci, din „Vlăstar” și din tine, le privea cu multă cucernicie.

Abia mai târziu și-a dat el seama că deși coloanele celor care plecaseră erau pline de miez și aromă, lumea lor de creație era prea strămtă, prea exclusiv școlară, iar „Vlăstarul”, purtat de ei de mână, era prea fraged pentru a’mbrațișa întrebările mari ale lumii.

Vlăstarul a crescut, trăsăturile lui s’au înăspriț, fruntea i s’a încrețit înaintea noilor înfățișări.

Și astfel, cu încetul, viața de școlar a fost aproape eliminată de către cei care-au urmat, făcând loc vieții de exclusivă spiritualitate a viitorului adult; cultura și cugetarea abstractă găsind tot mai largă primire.

Și astfel, s’a ajuns la un an în care „Vlăstarul” n’a oglindit absolut nimic din adevăratul nostru trai, forțându-se, într’o atitudine crispată și lipsită de naturalitate, de-a pătrunde toată ariditatea vieții.

Suntem departe de a învinui pe cineva. A fost un curent de idei și o aplicare fidelă a lui de către cei care, în scopul lor nobil — același

de întotdeauna — de-a înălța revista, au exagerat și au greșit.

Cei mai noi dintre ei au și început însă a-și da seama de greșală: Pentru a se putea numi *revistă a tineretului*, „Vlăstarul” trebuia să rămână *revistă a tinereții*. El trebuia să găsească ecou în sufletul tuturor liceenilor, trebuia deci să talmăcească viața acestora.

Și astfel, nume care până atunci reprezentaseră — mai mult sau mai puțin — vechiul curent, au început să iscălească un „Inceput de an școlar”, un „Drum spre școală”, o „Primăvară în clasa genilor”, care, pline de sevă și prospețime, însemnau încetarea disprețului față de adevăratul nostru trai, de toate zilele.

Continuând ceea ce s’a început, noi dorim ca, sub cărmuirea înțelegătoare a iubitului nostru director al revistei, domnul profesor Vasile Haneș, „Vlăstarul” să oglindească din nou pe tânăr, dornic de mișcare, de muncă, de entuziasm.

„Vlăstarul” nostru nu va mai fi un copil de zece ani, va fi un „Vlăstar” cu frunte bombată, cu ochi adânci, care, între o glumă și-o ștrengărie, va ști să răspundă unei întrebări serioase și chinuitoare chiar pentru minți mature; care, între analiza unui roman și expunerea unei invenții tehnice, va râde cu toată puterea tinereții de aspectele vesele sau se va ’ntuneca, plin de amărăciune și vag sufleteș, în fața suferințelor și decepțiilor.

Va fi un „Vlăstar” mai variat, mai imaginativ, mai liber, și totuși un „Vlăstar” model de disciplină și echilibru; va fi un prototip, un simbol de adolescent.

...Iar când, peste mulți ani, tâmplele noastre și ale lui vor fi ninse de argintul deceniilor viitoare, fie ca sufletul lui să rămână tot atât de tânăr ca al celor care-l vor sluji atunci, pentru ca și noi atunci, cercetându-i, poate din întâmplare, filele, să ’ntinerim pentru câteva clipe, amintindu-ne cu alean și ’nduioșare de vremurile în care și noi i-am slujit, cu dragoste, tinerețea...

CORNELIU BELCIUGĂȚEANU

Nota redacției: Ne-am propus ca, în revista *Vlăstarul*, să reproducem câte un articol din seriile vechi (1924-1939). Este un mod de a ne exprima recunoștința față de înaintași. Articolul semnat de Corneliu Belciugățeanu a fost reprodus din nr. 2-3, revista *Vlăstarul*, 1939, și e intitulat O NOUĂ FAZĂ ÎN EVOLUȚIA „VLĂSTARULUI”.

Călătorie în timp via horoscop

-februarie, 2015-

Ana Livadariu, XI E

Berbec

Nicolae CIORĂNESCU (1922), matematician, autorul lucrării *Tratat de matematici speciale*

Dacă până în data de 20 februarie nu se poate vorbi de efervescență în plan sentimental (ești mai retras), după această zi te vei bucura de multă pasiune, deoarece Venus și Marte se vor afla în semnul tău zodiacal. La școală, după o perioadă de tatonări, vin și progresele.

Taur

Ioan-Victor BRUCKNER (1961), doctor, om politic român, fost ministru

Primele două săptămâni ale lunii februarie îți aduc bucurii în plan sentimental. Nu același aspect va caracteriza și ultima decadă a perioadei. Totuși, nu ai motive să te plângi atâta vreme cât vei fi în centrul atenției la școală și te vei bucura de aprecierea celor din jur.

Rac

Constantin NOICA (1928), filozof, membru post-mortem al Academiei Române, autorul lucrării *Spiritul românesc la cumpătul vremii. Șase maladii ale spiritului contemporan*

Până Venus și Marte se vor mai afla în zodia Peștilor, nimic spectaculos în plan sentimental. Din 20 februarie, însă, când ambele planete intră în semnul zodiacal al Berbecului, apar surprizele și schimbările, totul devenind mult mai dinamic. E nevoie și la școală de curaj pentru a te reinventa. Numai astfel vei face față cu brio schimbărilor care vor interveni.

Gemeni

Mihai-Dan CARAMIHAI (1978), profesor universitar

Prima parte a perioadei va fi marcată de opoziția „sense“ - „sensitivity“, din care a doua va avea câștig de cauză. Faptul că acorzi întâietate trăirilor (și nu rațiunii) poate avea efecte negative asupra relației cu persoana iubită. Dacă se întâmplă să nu fie totul roz, hai pe la bibliotecă: e o perioadă favorabilă studiului, cercetării și chiar avansării profesionale.

Leu

Nicolae STEINHARDT (1929), filozof, autorul cărții *Jurnalul fericirii*

În plan sentimental, începutul lui februarie aduce discuții cu persoana iubită. Vreți ceva nou, iar la tine există riscul de a analiza mult prea mult. La școală ar putea apărea ceva rivalități. Finalul perioadei e marcat de realizări legate de studii, călătorii, activități culturale sau spirituale.

Fecioară

Arșavir ACTERIAN (1928), jurist și publicist, autorul cărții *Jurnal către Dumnezeu*

Dacă, în prima parte a lui februarie, nativii acestei zodii se bucură din plin de momente pasionale alături de ființa iubită, ultimele zile ale lunii stau sub semnul romantismului, existând riscul autoiluzionării. La școală: competiție, concurență. Atenție la modul în care îți organizezi munca.

Balanță

Nicolae-Șerban TANAȘOCA (1959), filolog și istoric român, autorul lucrării *Bizanțul și românii*

Imprevizibilă. Așa va fi viața ta sentimentală în luna februarie. Depinde de tactul și de echilibrul tău ca lucrurile să nu scape de sub control. La școală e o perioadă care te solicită la maxim, fiind vorba de multă muncă. Totuși, creativitatea nu-ți lipsește. Sunt avantajați cei preocupați de artă.

Scorpion

Dan BERINDEI (1941), istoric, autorul lucrării *România și Europa în perioadele premodernă și modernă*

Dacă nu ai pe cineva alături, există mari șanse să-ți găsești perechea. Dacă ai, vă veți bucura de clipe minunate împreună. Pe de altă parte, ai mult de lucru și faci tot posibilul ca să-ți atingi obiectivele (chiar dacă, uneori, devii iritat). Vin bani în plus, dar cheltuiește-i cu măsură.

Săgetător

Dinu PILLAT (1940), scriitor, critic și istoric literar român, fiul poetului Ion Pillat, autorul lucrării *Dostoievski în conștiința românească*

În prima parte a perioadei, nimic nou sub soare. Ba, așa spune că vei fi retras. După data de 20, însă, „love is in the air...” și nici nu vei ști când te va lovi. Chiar dacă vor apărea blocaje la școală, vor fi depășite prin diplomație și inteligență.

Capricorn

Grigore MOISIL (1923), matematician, membru al Academiei Române, autorul lucrării *Teoria algebrică a mecanismelor automate*

Ai tendința de a fi romantic, poate chiar prea... romantic, câteodată. Nu ar fi rău să cobori din sferele înalte, căci prietenul/a tău/ta are și alte așteptări de la tine. Perioada este excelentă pentru activități intelectuale, impresionezi la școală.

Pești

Mircea ELIADE (1925), filozof, scriitor, autorul lucrării *Tratat de istorie a religiilor*

După un început de februarie complicat, urmează clarificarea unei situații. Astele aspectează pozitiv viața sentimentală. Pentru a avea succes la școală, pe lângă spiritul de inițiativă și energia debordantă (care nu-ți lipsesc), mai e nevoie de luciditate și de tact.

Vărsător

Petru CREȚIA (1945), profesor de limba greacă, editor al lui Platon, autor, eminescolog, filosof, eseist și traducător român, autor al lucrării *Epos și logos*

Ai mare nevoie de afecțiune și, din această cauză, riști să ceri prea mult de la ființa iubită și să devii egocentric/ă. În rest... numai de bine: ești un adevărat lider, emani încredere și ești lăudat. Unde mai pui că vin și bani...

EVENIMENTE

UNTOLD
FESTIVAL 30.07
02.08

Untold Festival este organizat de Federația Share și face parte din agenda **Cluj 2015 – Capitala Europeană a Tineretului**. În cadrul festivalului verii vor fi activate mai multe zone ale orașului cu multe activități și peste 10 scene. Organizatorii așteaptă peste 250.000 de participanți în cele 4 zile de festival.

Descoperă *Povestea Nespusă* între **30 iulie și 2 august, în Cluj-Napoca**. 4 zile pline de magie, imagine și efecte speciale nemaivăzute în România alături de cei mai importanți artiști din lume:

AVICII
DAVID GUETTA
ATB
TINIE TEMPAH
THIRD PARTY
+ mulți alții

ONE REPUBLIC pentru prima dată în România!

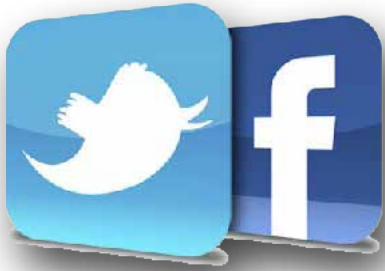
OneRepublic, una dintre cele mai iubite trupe pop – rock ale momentului, va concerta pentru prima dată în România în vara anului 2015, pe **4 iunie**, la **Arenele Romane** din București. Concertul face parte din turneul de promovare a celui mai recent album, intitulat *Native*.

ELECTRIC CASTLE FESTIVAL A TREIA EDIȚIE

Electric Castle este cel mai mare festival din România și este primul festival care a mutat muzica electronică și sunetele live ale unui concert pe scenele unui castel. După două prime ediții legendare, Electric Castle 2015 crește din nou și vă prezintă 6 scene și peste 150 de artiști.

Electric Castle își propune să fie mai mult decât o extensie a unui concert și dorește să ofere participanților o experiență totală prin combinarea trecutului plin de istorie și grandoare ale locației cu modernul și urbanul, prin activitățile de pe timpul zilei (fie că este vorba de sporturi extreme sau workshop-uri de producție audio-video) și paletă variată de muzică.

Vrei să faci parte din echipa *Vlastarul*?
Trimite-ne un e-mail la adresa:
revistavlastarul@yahoo.com

ANUNȚURI

activități extrașcolare

Cercul de film de joi

În fiecare zi de joi, de la ora 17.30, spiriști din diferite clase participă, în Sala Noica, la ședințele unui extrem de interesant Cerc de film. Nu-l ratați!

Cercul de engleză

În fiecare sâmbătă, de la ora 10.00, eleva Ilinca Ionescu din clasa a XI-a H organizează Cercul de engleză. Participă elevi din clasele a V-a și a VI-a.

Cercul de pregătire în informatică

Grupele de pregătire se vor forma astfel:
GRUPA DE LICEU   **GRUPA DE GIMNAZIU**
clasele a IX-a și a X-a   clasele a V-a și a VII-a
Coordonatori:

Sava Patrick, Bărbuță Andrei (clasa a XI-a B)
Preda Armand (clasa a XI-a B)

Profesori coordonatori:

Mocanu Antonica, Soare Daniela

Elevii care doresc să se înscrie, vor trimite un mail conform grupei de vârstă în care se încadrează, astfel:

Grupa de liceu: Sava Patrick - svpshal@gmail.com

Grupa de gimnaziu: Preda Armand - armandp98@yahoo.com

Cercul de matematică

În fiecare sâmbătă, de la ora 10.30, prof. Alexandru Constantinescu organizează Cercul de matematică. Participă elevi din clasele a IX-a.

